ANTHONY RYAN

PŘÍLIV ČERNÉ OCELI

PŘELOŽIL TOMÁŠ JENÍK

HOST

ANTHONY RYAN

PŘÍLIV ČERNÉ OCELI

PŘELOŽIL TOMÁŠ JENÍK

BRNO 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

A Tide of Black Steel
Copyright © 2024 by Anthony Ryan Media Ltd.
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form.
Cover design by Ben Prior / LBBG Images
from Shutterstock and Unsplash
Map copyright © Anthony Ryan
Translation © Tomáš Jeník, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3318-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-3319-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3320-6 (MobiPocket)

Franku Frazettovi —
zářivému světlu fantasy kresby

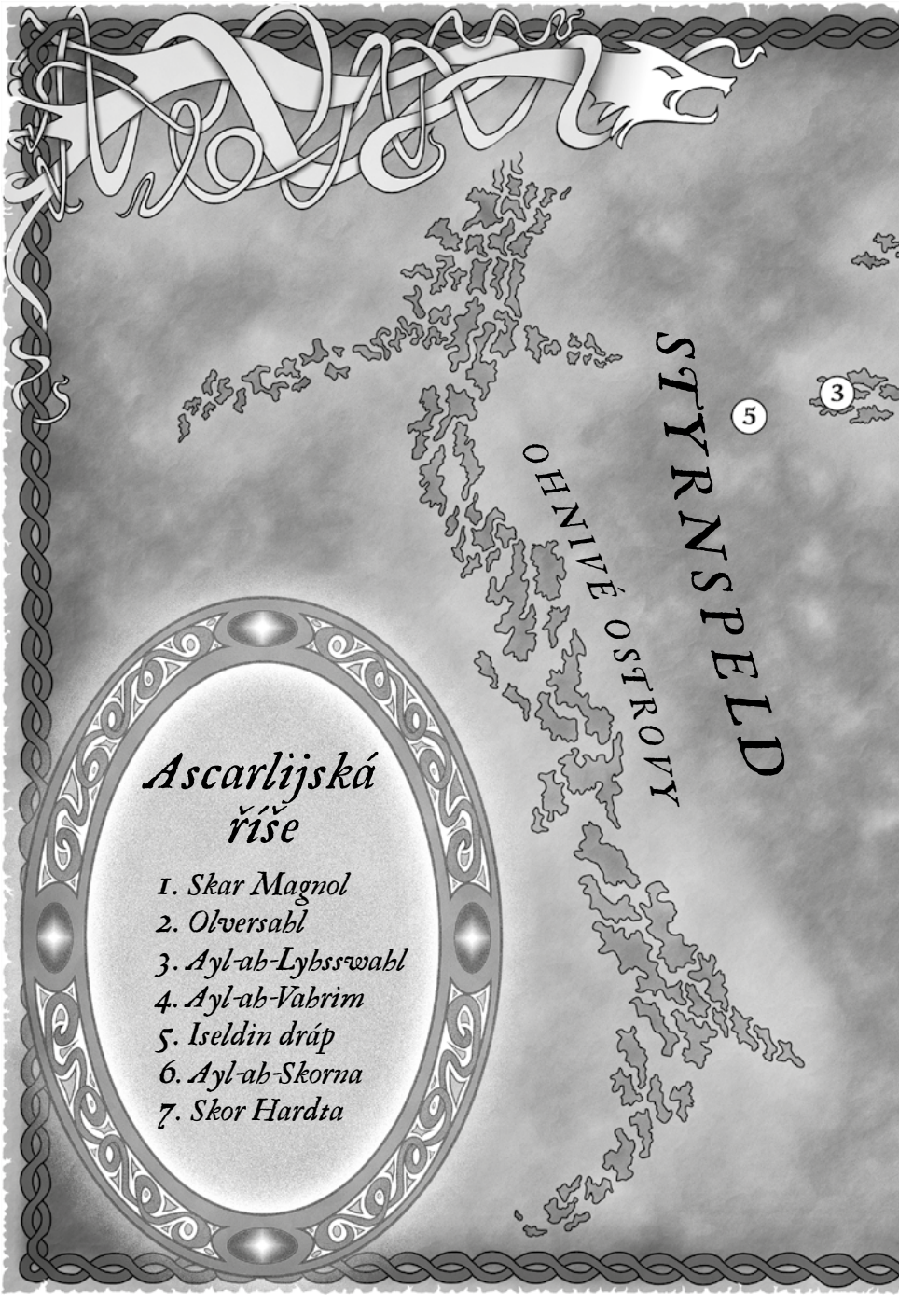
STYRNSPELD
OHNIVÉ OSTROVY
5
3
Ascarlijská říše
1. Skar Magnol
2. Olversahl
3. Ayl-ah-Lyhsswahl
4. Ayl-ah-Vahrim
5. Iseldin dráp
6. Ayl-ah-Skorna
7. Skor Hardta

S
VNĚJŠÍ OSTROVY
VNITŘNÍ OSTROVY
1
2
4
6
7

Osoby a obsazení

Margnus Gruinskard — Tielwald, hlavní poradce královen sester
Felnir Skyrnak — mořeplavec, válečník a špeh ve službách Tielwalda, kapitán langskipu *Orlovec*, pravnuk Margnuse Gruinskarda, bratr Thery
Thera Speldrenda — vellihra spravedlnosti královen sester, kapitánka langskipu *Velký vlk*, pravnučka Margnuse Gruinskarda, sestra Felnira a Guthnyra
Lynnea Trahleyl — dcera zabitého veilwalda Skor Geldu, Theřina chráněnka
Coelnyr — sluha a vrchní vyzvědač Margnuse Gruinskarda
Sestra Tradice — spoluvladařka Ascarlie, Paní slov a legend
Sestra Stříbrná — spoluvladařka Ascarlie, Paní majetku a obchodu
Sestra Železná — spoluvladařka Ascarlie, Paní mečů a lodí
Ruhlin ehs Kestryg — rybář z Vnějších ostrovů
Berrine Jurest — proslulá učenkyně a skierwalda Archivu královen sester v Olversahlu
Elvine Jurest — výběrčí daní v olversahlském přístavu, dcera Berrine
Uhttar — loďařský učedník v Olversahlu, přítel Elvine
Bahn — obchodník s vlnou v Olversahlu, strýc Uhttara, vůdce tajného spolku stoupenců Úmluvy ve městě
Guthnyr — válečník a člen posádky *Orlovce*, bratr Thery a Felnira
Sygna — léčitelka a lukostřelkyně na langskipu *Orlovec*, Felnirova milenka a rádkyně
Wohtin — vězeň osvobozený z albermainského žaláře, zjevně šílený

Colvyn — osvobozený albermainský vězeň nejasného původu, mluví mnoha jazyky, Wohtinův přítel
Gelmyr Johtenvek — navigátor *Velkého vlka*, válečník Theřiny *mendy*
Eshilde — válečnice Theřiny *mendy*
Ragnalt — válečník Theřiny *mendy*
Kodryn Estrynlud — bývalý žoldnéř, přítel a Felnirův zástupce na palubě *Orlovce*
Behsla — kormidelnice *Orlovce*, válečnice Felnirovy *mendy*
Hemund — Vrchní dokmistr v Olversahlu, přítel a zaměstnavatel Elvine
Mohlnir — lodní kočka na palubě *Velkého vlka*
Eldryk — otrokář a čistokrevný příslušník nihlvarijské šlechty
Aleida — Eldrykova dcera
Achela — Morvečka v Eldrykových službách
Angomar — otrokářka a čistokrevná nihlvarijská šlechtična, sestra Eldryka
Mehlga — obyvatelka Vnějších ostrovů, zajatkyně Nihlvarijců
Radylf — Morvek, vrchní dozorce Eldrykových otroků
Ilvar Kastrahk — vellihr tradice královen sester
Hakkyn Rohnlank — veilwald Aiken Geldu
Tuhlan — caerithský zajatec Nihlvarijců, přítel Ruhlina
Julette Ahlpertová — bývalá albermainská pirátka a zajatkyně Nihlvarijců
Sygurn — nihlvarijský otrok
Iyaka — morvecká otrokyně
Gynheld Volksora — vellihra meče, kapitánka langskipu *Rychlé kopí*
Alvyr Kahlsten — vellihr meče, kapitán langskipu *Větrný meč*
Feydrik — příslušník nihlvarijské kasty tuhlvyrů, guvernér Vyrnkral Veldu
Deyna — příslušnice nihlvarijské kasty tuhlvyrů
Ossgrym Styrntorc — veilwald Kast Geldu

Aldeyn — synovec Ossgryma

Kahlvik Vyhrimdorr — uhlwald Severního pobřeží Ayl-ah-Vahrimu, věhlasný cestovatel a mořeplavec, bratranec Ossgryma

První část

„Nechť ruka každá meč pozná, neb všichni Ascarlové válečníky budou. A bitva přinese nám slávu."

Ulthnir Horuhnklehr, Světoděj
— z Altvar Rendi

První kapitola
Ruhlin

Když poprvé uviděl rudou plachtu, ranní mlha se ještě nezačala rozplývat. Zprvu byla jen nejasnou skvrnou, která narušovala jednotvárný šedavý opar, tmavý pruh, který po pár vteřinách mhouření očí získal krvavý odstín. Ruhlin na tu novotu uhranutě zíral a až po chvíli na plachtě rozeznal jakýsi obrazec. Třepetal se a nadouval v silném větru, který vanul z neklidných vod Styrnspeldu, takže musel ještě chvíli mhouřit oči, než v něm rozpoznal zkřížené kladivo a meč znaku Ulthnira, prvního z bohů. Tenhle symbol se ovšem lišil od motivu, který často vídal vyřezaný nade dveřmi a který zdobil prastarou sochu na Aslynově pahorku. Zkřížené zbraně totiž mířily dolů, a ne nahoru. Obrácený jílec a topor tvořily kolébku pro další motiv, který Ruhlin nepoznával. Připomínal mu houští, různě dlouhé bodce seskupené podél jediné zakřivené linie.

„Co myslíš, že to je?“ zeptal se Irhkyna.

Mahkla se neobtěžoval zvednout hlavu a dál lopatou vyhazoval mokrý písek ze dna jámy, kterou společně vykopali. Starý rezavý řetěz na jeho krku řinčel do rytmu záběrů lopaty. Na rozdíl od mnoha jiných, kdo nosili slouhovský řetěz, Irhkyn se práci nikdy nevyhýbal. Býval nevrlý a neomalený, ale nikdy nebyl líný, a Ruhlin věděl proč: každý den, kdy se Irhkyn dřel ke spokojenosti Ruhlinovy babičky, pro něj znamenal o jeden den kratší nucenou službu.

To ráno se Ruhlin probudil brzy, jeden z nevyhnutelných rysů života pod babiččinou střechou. „Koukej vstávat!“ rozkázala mu Bredda

a starou dubovou holí mu zabušila na postel stlučenou z vyplavených prken. „Na lenivé ruce čeká práce, kluku!“

Hned při prvním probuzení v tomto domě, před pouhými pěti lety, se Ruhlin bolestivě přesvědčil o tom, že se babiččina hůl může velmi snadno přesunout z postele na nocležníka, pokud se trochu opozdí. Zrovna dnes ale bojoval s nezdravým pokušením strpět pár ran výměnou za to, že si bude moct o chvíli déle poležet. Včera večer se bujaře slavily zásnuby jeho sestřenice Mirhnglad, sešla se spousta lidí a pivo i medovina tekly proudem. Přišli všichni sousedé z Buhl Hardty a mnoho dalších z okolních skyrnů. Po obřadu zasypali křesadelníci deštěm jisker velkou vatru uprostřed vesnice, zpívaly se písně, pekly ryby a maso, narážely sudy a odšpuntovávaly láhve. Ruhlin neměl s kořalkou žádné velké zkušenosti. Bredda ji v domě nestrpěla, protože tvrdila, že zničila jeho otce — kořalka a kostky.

„Ruce, které nikdy nesáhly po veslu ani lopatě, se vždy dychtivě natahovaly po rohu a sázce,“ říkávala Ruhlinovi a někdy ho — aby zdůraznila každé slovo — při tom ještě dloubala holí do nohou nebo do břicha. Ruhlina často napadalo, že by jeho nebohý, utopivší se otec možná tolik netíhl k pití a hazardu, kdyby našel u matčina krbu trochu víc laskavosti.

Ale to byla nevhodná myšlenka. Když se otcova loď v silné bouři potopila, ona ho vzala k sobě, její dveře se mu otevřely, zatímco mnoho jiných zůstalo zavřených. Život na Vnějších ostrovech byl tvrdý a málokdo uvítal další hladová ústa. Někdy si říkal, jestli by ho vesničané z Buhl Hardty bývali nechali tu zimu umřít hlady, i když ho přinejmenším s polovinou z nich pojila příbuzenská pouta. Ale přesto je za to nedokázal nenávidět. Ruhlin nikdy příliš neholdoval temnějším pocitům, stejně jako vzteku a klení, které je doprovázely. A tak mu časem ostatní začali říkat Ruhlin ehs Kestryg — Ruhlin Tichý.

„Jak to mám, do prdele, vědět?“ opáčil Irhkyn, což byla jeho obvyklá odpověď na většinu otázek, a to včetně těch vyřčených lidmi, jako

byl Ruhlinův strýc Dagvyn, Mirhngladin otec a vesnický uhlwald. Za takovou drzost by si *mahkla* obvykle vykoledoval bičování. Irhkynův vzrůst a divoká pověst ale od pokusu vykonat takový trest většinu odradila. Než upadl do dluhů a ponížení, plavil se daleko, drancoval v dalekých krajích a bojoval v mnoha bitvách. Málokdy však Ruhlinovi vykládal o svých dobrodružstvích, raději se utápěl v mrzutém nemluvném rozjímání.

Ruhlin sledoval, jak Irhkyn nabírá v jámě další lopatu písku a spokojeně bručí, když mezi mokrými zrnky zahlédl kroutící se červy. „Konečně taky jednou slušná žeň. Zejtra by se nám na háčku mohlo zhoupnout pár lososů."

„Tam," nedal se Ruhlin odbýt, dloubl Irhkyna do ramene a ukázal do mlhy. „Je to plachta, ne?"

Mahkla si otráveně odfrkl a konečně se uvolil zvednout hlavu. „Je odliv. A kdo by zakotvil loď na písku, když má slušnej přístav, co by kamenem dohodil —?"

Při pohledu na obrys v mlze se Irhkyn odmlčel a zamračeně svraštil husté, modrým inkoustem nabarvené obočí. Narovnal se a násadu lopaty sevřel tak pevně, až mu zbělely klouby. Ruhlin si také všiml, že se změnil *mahklův* postoj — lehce se nahrbil, mírně pokrčil kolena a trochu víc se rozkročil. Ruhlin viděl takový postoj u Dagvyna a ostatních dospělých z vesnice, když svoje děti učili bojovat mečem nebo kopím. Ruhlinův otec to nikdy neudělal, i když se stejně jako Irhkyn v mládí plavil do daleka a bojoval v bitvách.

„Ty ten znak znáš?" zeptal se Ruhlin a cítil, jak se mu začíná svírat žaludek, protože Irhkyn nespouštěl oči z plachty.

„Ne," zamumlal *mahkla*, ale Ruhlin vycítil, že Irhkynův tón ztěžkl a dodal následujícím slovům znepokojivý význam. „V životě jsem ho neviděl."

„Tak velká plachta znamená velkou loď, viď? Možná je moc velká na přístavní hráz. Třeba proto zakotvili tady."

„To není loď," opravil ho Irhkyn. „To je langskip. A jo, je to velká mrcha." Odmlčel se a přimhouřenýma očima se zadíval na obě strany rudé plachty. „A nepřiplula sama."

Mahkla měl bystré oči a Ruhlin vzápětí zahlédl po pravé straně první plachty dvě další. Všechny nesly stejný symbol zkříženého kladiva a meče s bodci nahoře. „To je trnový keř?" zeptal se, načež zvedl vlastní lopatu a vykročil ke břehu. „Asi bychom se jich mohli zeptat —"

„Ne." Irhkynova obří tlapa ztěžka dopadla Ruhlinovi na rameno a zastavila ho. „Lodě, které připlují ke břehu kousek od přístavu, nepřijely obchodovat, hochu. Pojď." Otočil se, dal se do běhu a Ruhlina táhl s sebou. „Musíme ostatní varo—"

Irhkyn ještě pořád držel Ruhlina za rameno, takže chlapec cítil, jak *mahkla* bolestí a překvapením zaťal prsty, než klopýtl a se zasténáním, v němž se mísila zlost se zoufalstvím, padl tváří k zemi.

„Irhkyne?" Ruhlin se zarazil a od hlavy po paty mu tělem projel dočista neznámý a nepříjemný chlad, když se díval, jak se Irhkyn svíjí a dáví do písku krvavé sliny. Ruhlin několik ztěžklých úderů srdce fascinovaně zíral na tmavou kaluž Irhkynovy krve a potom na dlouhý šíp s letkami z raččích per, který mu trčel ze zad. Býval by tam stál a zíral déle, kdyby ho *mahkla* nechytil mohutnou rukou za kotník a nestrhl ho k zemi. Prudký závan větru a záblesk pohybu, a vzápětí už Ruhlin civěl na chvějící se dřík druhého šípu, který se zabodl do pláže necelý yard od něj.

„Uteč!" Irhkyn vyhrkl rozkaz a z úst se mu vyřinul další příval krve. Ruhlin se mu podíval do pronikavých, nesmiřitelných modrošedých očí. „Varuj je..." Umírající *mahkla* sebou škubl, stisk prstů na Ruhlinově kotníku povolil a hlava mu pomalu klesala do mokrého písku. „Uteč..."

Ruhlinovi se chvěla hruď, jak rychle oddechoval a vyděšeně zíral střídavě na nehybné tělo svého přítele a na letky šípu, s nimiž si pohrával mořský vítr. Znal Irhkyna odmalička. Bok po boku dělávali na lodi Ruhlinova otce, než to věhlasný válečník jednoho dne přehnal se sáze-

ním, stal se *mahklou* a nezbylo mu nic jiného než si s řetězem na krku odpracovat své dluhy, nebo odejít do obávaného vyhnanství. A teď byl pryč, jeho život vmžiku vyhasl. Neskutečná, strašlivá pravda.

Ruhlinovu nerozhodnost zahnalo krátké ostré zadrnčení z míst, kde se napínaly rudé plachty. Zvuk tětivy luku znal víc než dobře. Vyjekl strachy, trhl sebou a překulil se po písku a hned vzápětí se do rýhy, která po něm zůstala, z výšky snesl šíp. Se vzlyknutím vyskočil na nohy a rozběhl se pryč. Za jeho zády zadrnčely další tětivy. Ruhlin sice nikdy nebyl nejsilnějším mladíkem z Buhl Hardty, ale přinejmenším patřil k těm nejrychlejším. Zvuk dopadajících šípů ho přiměl nabrat ještě víc vzduchu do plic a rozběhnout se ještě rychleji a brzy se střelcům ztratil mezi travnatými dunami na konci pláže. V následujících měsících se nejednou zamýšlel nad tím, zda by bývalo nebylo lepší, kdyby jeden z těch smrtících projektilů našel svůj cíl.

Kouř ucítil, ještě než se vydrápal na pahorek jižně od Buhl Hardty, pronikavý zápach ho štípal v nose při každém zadýchaném, klopýtavém kroku při výstupu do svahu. *Dagvyn!* Z toho jména si udělal při úprku z pláže jakousi mantru. *Najít Dagvyna!* Jako uhlwald přístavu, a tudíž prodloužená ruka moci královen sester na tomto ostrově, bude Dagvyn vědět, co dělat. Povolá celou vesnici do zbraně. Pošle starce a děti, aby se schovali v uhlwaldově domě. Určitě svedou bitvu s těmi neviditelnými vetřelci na langskipech s rudými plachtami, ale bude krátká, protože tohle byla Buhl Hardta, nejvzdálenější přístav královen sester. Tady žili nejhouževnatější obyvatelé z celé jejich rozlehlé říše. Tady žili válečníci, kteří se plavili skoro tak daleko jako Irhkyn, a někteří se mu dokonce i vyrovnali věhlasem. Sám Dagvyn se proslavil, když vyrvali Fjord Geld z rukou nenáviděného zlodějského krále Albermaine…

Všechny tyhle myšlenky spláchla vlna zděšeného zoufalství, když se celý zadýchaný a s roztřesenýma nohama na pokraji vyčerpání vyškrábal na vrchol kopce a uviděl uhlwaldův dům v plamenech. Oheň se nejspíš rozhořel na střeše, louče nebo zápalné šípy zažehly

prastaré došky a rozpoutaly ohnivé peklo, které během chvíle zachvátilo dům od jednoho konce ke druhému. Kouř zahalil celou Buhl Hardtu hustým příkrovem dýmu, ale ne tak hustým, aby jeho očím skryl ostatní hořící domy. Gethorova vyvrhovací bouda, Loffarova kovárna, babiččina kůlna, kde skladovala sušené tresky na každoroční odvody. Všechno hořelo v kotoučích dýmu jasnými plameny.

Zvuky, které k němu z kouře doléhaly, ještě prohloubily jeho hrůzu. Tam, kde oči postřehly jenom prchavé stíny, uši s děsivou jednoznačností poznávaly křik. Občas to byly krátké zmučené výkřiky, které rychle umlkaly. Jindy se k němu ale doneslo táhlé, zoufalé pisklavé ječení, jako když prasata kvičí na porážce. Potom jeho pohled upoutala vřava nalevo u přístavu, kde na hrázi v řidším dýmu rozeznal chumel postav. Zaslechl zlostné a bolestivé výkřiky a snad i řinčení kovu o kov. *Tak přece jenom došlo k bitvě,* usoudil, ale veškeré jeho naděje zchladil poryv větru, který rozehnal dým a odhalil širokou rudou plachtu se znakem kladiva, meče a houští.

Kvůli odlivu se obrubnice langskipu ztrácela pod hranou přístavní hráze. Byla to mnohem širší loď, než jakou Ruhlin zahlédl předtím. Trup ze širokých, překrývajících se prken dobře znal, ale zostřený železný kloun, trčící z přídě nikdy v životě neviděl. Posádka lodi opřela o molo několik žebříků a vyšplhala po nich na hráz, kde narazila na odpor, který však nebyl tak silný, aby neumožnil mnoha nájezdníkům vtrhnout do vesnice, zapalovat domy a vraždit.

Ruhlin klečel ve vysoké trávě a svírala ho nerozhodnost. Má se zapojit do boje, nebo spíš najít Breddu? Nakonec vcelku zbaběle usoudil, že přece nemá žádnou zbraň, protože lopatu nechal na pláži a u pasu se mu houpal jenom malý rybářský nůž, malátně se zvedl ze země a vydal se do vzdálenější části vesnice. Babička ho potřebovala. Dostane ji do bezpečí, potom se vyzbrojí štípací sekerou a vrhne se do boje. Ale jak se tak coural z kopce dolů a uši mu plnil řev umírajících příbuzných, slabý, krutě upřímný hlásek mu zašeptal v hlavě: *Dneska nebudeš s nikým bojovat. Akorát se schováš, ty neschopná zbabělá trosko.*

Ruhlin zlostně, neartikulovaně zabručel, aby se ohradil proti té šeptané pravdě, zakryl si nos a pusu rukávem a dál se prodíral dýmem. Kouřový příkrov během chvíle zhoustl, štípal ho do očí a máčel tváře slzami. Letmo zahlédl nějaké lidi, jejich tváře ale v šeru nerozeznal. Zaslechl několik vyděšených nebo nechápavých hlasů, ve zmatku a hrůze se shlukly k sobě, a vzápětí na ně udeřily jiné, prudké a odhodlané. Ruhlin si všiml, že jeden z útočníků má na hlavě neobvyklou přilbu. Na kuželovitém tvaru se v jednu chvíli zalesklo světlo ohně z planoucího uhlwaldova domu a prozradilo Ruhlinovi, že je železná, a ne z tvrzené kůže, jakou nosívali všichni válečníci z vesnice. Ve světle požáru se také zaleskl meč v ruce cizího válečníka a puklice uprostřed jeho kulatého štítu.

Ruhlin se snažil nevšímat si řevu zabíjených, přikrčil se k zemi a rozběhl se pryč. Po pár krocích narazil do převráceného dvoukoláku, na mokrém dláždění mu podjely nohy a svalil se na zem. Přistál na zadku, a když zvedl ruku z mokrých kamenů, zjistil, že je rudá. Vzápětí pohledem sklouzl k nevidoucím očím Selvy, dcery kováře Loffara. Srdečná, jenom o pár let starší dívka oplývala svůdnými křivkami, jež mohl jeho mladistvý zrak jen tiše obdivovat. Teď už to však nebyla krásná Selvy, ale neživá věc. Oválný obličej s kulatými tvářemi byl dočista nehybný, ústa otevřená dokořán, ohrnuté rty odhalovaly spodní zuby a z koutku úst jí visel jazyk. Krev, na které uklouzl, crčela z čerstvé rány v Selvyině břiše a do karmínového slizu jí jako klubko vybledlých hadů vyhřezly vnitřnosti. Ruhlin se opět přistihl, jak fascinovaně zírá na nový děsivý detail, tentokrát v podobě páry, jež stoupala ze Selvyiny rány. Z mrtvoly unikalo zbylé lidské teplo a mísilo se s kotouči dýmu.

Pomazej se její krví a zůstaň nehybně ležet, radil mu ten otravně upřímný našeptávač. *A nezapomeň na vnitřnosti. Ať to vypadá opravdově.*

Ruhlin se ale zlostně vzepřel takové zbabělosti, odplazil se od Selvy a vstal. Už byl blízko, stačilo proběhnout úzkým průchodem mezi Othyrovým prasečím chlívkem a kůlnou na dříví. Dům, ve kterém

s Breddou bydlel, stál na pahorku na východním kraji vesnice a on si s úlevou všiml, že se ho požár zatím nedotkl. Ruhlin často reptal, že se musí pokaždé domů škrábat do prudkého svahu, na což Irhkyn odpovídal, že se jeho babička rozhodla postavit si dům na takovém místě, aby mohla všem ostatním koukat do kuchyně. Sprintem vyběhl do kopce a vší silou vrazil do bytelných, ale nezamčených vstupních dveří. Rozhlížel se po oválné síni a zjišťoval, že je jako vždy dokonale uklizená. Podlaha byla zametená, vyschlé dřevo na topení narovnané u kamen. Hrnce, pánve a nůž položené na správných místech na kuchyňském stole, kde Bredda vařila nepopiratelně vynikající jídla, která si — jak ho neustále ujišťovala — jeho líná kostra nezasloužila. Všechno bylo, jak mělo, jenom babička ve světnici chyběla.

Zapleskání prádla sušícího se na šňůře ho přivedlo k zadním dveřím domku. Když ho rozhrnoval, zvedla se v něm vlna naděje. A tam ji našel. Ale ne tak jak doufal — jak kolíčkuje šál k prádelní šňůře a nadává na otravný dým. Ne. Bredda, dcera Ilthura, matka Kultruna, babička Ruhlina, která z milosti Altvarů prožila na tomto světě víc než sedm desítek let, ležela mrtvá ve své vlastní bylinkové zahrádce. Zabila ji jediná sečná rána do krku, a to celkem nedávno, protože se z rány pořád ještě valila krev. Rysy její tváře ochably úplně stejně jako Selvyiny, ale Ruhlin v nich přesto našel výraz. Lehce nakrčené obočí a našpulené rty prozrazovaly něco, co ve tváři té ženy za života nikdy nespatřil: překvapení. Zasáhlo ho to víc než všechny ostatní strašlivé novoty, které ten den zažil. Dokonce tolik, že si sotva všiml muže, který s krvavým nožem v ruce dřepěl vedle babiččina těla.

Muž se otočil k Ruhlinovi, zabručel a narovnal se do celé své výšky. Byl o jeden dva palce vyšší než Ruhlin a v železné přilbě s mosazným nánosníkem a zbroji poskládané z kožených částí a kroužkové košile vypadal jako nepřemožitelná obluda. Naklonil hlavu ke straně, přimhouřil oči a chvíli si zamyšleně prohlížel mladíka, který zděšeně zíral na zavražděnou stařenu. Znovu zabručel, tentokrát zjevně posměšně, a potom cosi drsným, chraplavým hlasem dodal. Ta slova, byla-li to

vůbec slova, Ruhlinovi nic neříkala. Pokrčil rameny, trochu otráveně, že ho něco ruší od fascinujícího pohledu na Breddin nepochopitelný výraz. *Musela něco aspoň říct,* usoudil. *Určitě nemohla umřít beze slova.*

Muž si povzdechl, unavený rutinér. Ruhlinovi na rameno dopadla těžká ruka, až se zapotácel, a znehybnila ho, zkrvavený nůž se zvedl k vodorovnému řezu přes jeho hrdlo. Ruhlin si toho téměř nevšímal, očima konečně sklouzl z Breddiny tváře ke zbytku těla. Babička si nikdy nepotrpěla na parádu a jako vždy na sobě měla prosté, dokonale čisté domácí vlněné šaty, ale dnes si na nich všiml skvrny. Na rukávu těsně nad zápěstím, byla tmavá a vlhká. Hned potom zahlédl i rudě potřísněnou ruku a opodál ležící nůž, malou zahnutou čepel na bylinky.

Ruhlin se zachvěl, ucítil, jak se něco hluboko v něm pohnulo. Mimoděk se při tom odtáhl od cizince v železné přilbě, který zase něco zabručel ve své nesrozumitelné řeči a pevněji mu stiskl rameno. Ruhlin se zadíval do tváře muže, který se ho chystal zabít, nebyl vyděšený, jenom pátral. Prohlížel si tu vousatou, částečně zakrytou tvář a sveřepý výraz člověka připraveného zabíjet. Tam, pod levým okem, řezná rána, ještě krvácela. Malá, ale dost hluboká na to, aby si ji musel nechat zašít.

Ruhlin znovu zalétl pohledem k babiččině tváři a ze rtů mu mimoděk vyšlo: „Tak přece jenom měla co říct."

Škvíření v břiše zesílilo, když mu muž v železné přilbě přitiskl čepel ke krku, přitlačil, ale potom zase povolil. Ruhlin viděl, jak se muž zamračil, přimhouřil oči, ale když se podíval Ruhlinovi do tváře, vytřeštil je. Najednou zbledl a ustoupil. Ruka svírající Ruhlinovo rameno povolila stisk a sklouzla velmi podobně jako předtím ta Irhkynova. Ruhlin nechápal, proč se ho ten muž najednou bojí, ale potom všechno přehlušil docela jiný pocit, který se mu z nitra šířil do celého těla. Znovu se zachvěl, vnitřnosti mu sevřela strašlivá bolest, která vzápětí vybuchla planoucím žárem v samém středu jeho bytí. Když se plameny uklidnily a třas ustal, připadlo Ruhlinovi zvláštní, že je ten cizinec

v železné přilbě, který se mu ještě před chvíli zdál tak vysoký, najednou tak malý a křehký.

Nenávist pociťoval Ruhlin jen velmi málo, ale vůči vzteku zcela imunní nebyl. Někdy si dával načas, ale když přece jen přišel, bylo to děsivé a už jako malého za to otec Ruhlina mnohokrát huboval. Tentokrát se však Ruhlin za svůj sílící vztek ani trochu nestyděl. Naopak ho vítal a tím rozdmýchával oheň ve svém nitru do bílého žáru. Zachvátil mu celé tělo a zahalil oči rudou mlhou. Z úst, z úst, která mu najednou připadala neskutečně obrovská, se mu vydral strašlivý řev.

Slyšel křik a skřípění drceného kovu, a pak praskot kostí, který křik ukončil. Mlha trochu ustoupila a odhalila chuchvalec pokrouceného železa a úlomků lebečních kostí v jeho dlaních, dlaních zjevně příliš velkých na to, aby byly jeho. V jednom maličkém koutku mysli Ruhlinovi bleskla myšlenka, že se v okamžiku vlastní smrti možná zbláznil a ten výjev strašlivé pomsty mu seslali Altvarové jako dar při vstupu do Aevnirových síní. Pokud tomu tak bylo, nedali mu čas se nad tím zvláštním darem nějak zvlášť zamýšlet.

Uši mu naplnilo hladové zvířecí zavrčení, jeho obrovské ruce připevněné k podobně gigantickým pažím zahodily mrtvé tělo stranou a znovu ho obestřela rudá mlha. Většinu následujících událostí si Ruhlin vždy pamatoval jenom jako nezřetelnou a nevítanou noční můru, i když pár kratičkých okamžiků mu se strašlivou jasností utkvělo v paměti do konce života. Další muž s železnou přilbou se mu pokusil zaseknout sekeru do hlavy, Ruhlin letící čepel zachytil holýma rukama, aniž by ho jakkoliv zranila. Vzpomínky se mu naštěstí rozmlžily ve chvíli, kdy začal topor sekery rvát jejímu majiteli do krku. Dalšího chlapa dopadl poblíž uhlwaldova domu. Tenhle neměl na hlavě přilbu, takže vyniklo celé jeho rudé tetování, cosi nesrozumitelně zablekotal a v hrůze si nachcal do kalhot, než se na něj Ruhlin vrhl. Pamatoval si, jak si užíval řev tetovaného muže, když mu neskutečně obříma rukama jako větvičky utrhal nohy a paže, načež kvílející torzo zahodil do planoucích rozvalin domu. Ale převážnou většinu příběhu

o běsnění Ruhlina ehs Kestryga v troskách vesnice Buhl Hardta vyprávěli druzí, protože on si z něj pamatoval jen velice málo.

Trocha příčetnosti se mu vrátila až poblíž přístavu. Připisoval to pohledu na mrtvá těla svých příbuzných, jejichž tváře a těla nesly jasné stopy boje. Zjevně se udatně bili, jejich rány svědčily o tom, jak houževnatý odpor kladli. Ale stálo je to život. Vzpomínal si, jak se zvedl od čerstvé mrtvoly muže, který se mu pokusil zabodnout kopí do krku a ono se při tom zlomilo. Jeho očím se opět naskytl hrůzostrašný pohled, tentokrát na dvě mrtvoly na jedné hromadě. Dagvyn ležel částečně přes Mirhnglad, jako kdyby se ji snažil vlastním tělem chránit před smrtící ranou. Pokud ano, neuspěl, a otec i dcera zemřeli společně.

Klopýtal k nim a v krku mu uvízlo vzlyknutí, zármutek nakrátko přemohl zuřivost. Pořád v něm plála mocným plamenem a on se brzy zase vrátí k masakrování těch rudě tetovaných cizinců, ale v tu chvíli si zármutek vynutil přestávku. Nemohl tvrdit, že by ke strýci choval kdovíjakou náklonnost. Když Ruhlinovi zemřel otec, dal mu najíst a nechal ho přespat ve stáji, ale do domu si ho nikdy nepustil. Byl to však dobrý uhlwald, spravedlivě rozsuzoval pře a svědomitě dohlížel na dodržování zákonů královen sester. Ruhlin ho nemiloval, ale byl to jeho příbuzný a bude mu chybět. Zato Mirhnglad… Drahá, přívětivá Mirhnglad, která s ním proplakala noc, když se jeho otec nevrátil z moře. Jeho laskavá plavovlasá sestřenice, která zpívala na všech oslavách hlasem, jejž dozajista dostala do vínku od Altvarů. Zlaté vlasy teď měla slepené krví a ruce zakrvácené od konečků prstů po zápěstí. Doufal, že je to krev jejich nepřátel, a on ji prolije do poslední kapky, než s nimi skoncuje.

Znovu se v něm vzedmul vztek, s ním přišla rudá mlha, a Ruhlin je oba vděčně přijal. Znovu nelidsky zavrčel, až mu od pusy odletovaly kapky slin, a zuřivě se rozhlížel v přístavu po dalších obětech, ale našel jen jedinou. Štíhlou postavu s dlouhými tmavými vlasy. Stejně jako ti, které pozabíjel, měla tvář rudě potetovanou, ovšem propracovanějšími a umněji provedenými vzory. Na rozdíl od ostatních na sobě neměla

zbroj, jenom plášť z liščí kožešiny a kožené chrániče. Neviděl u ní žádnou zbraň. Od svých druhů se ale ze všeho nejvíc lišila tím, že nejevila ani náznak strachu při pohledu, který se jí naskytl. Valila na něj oči, ale spíš úžasem než hrůzou.

Vyrazil k ní, a než mu rudá mlha úplně zahalila oči, stačil si Ruhlin všimnout, jak je ta žena krásná, ale ani to, ani nebojácnost ji nezachrání. Řítil se ke své oběti a v běhu rozpřáhl zakrvácené ruce. Když se přiblížil na nějakých tucet stop, zvedla žena ke rtům malou kovovou trubičku a Ruhlin ucítil na jazyku ostrou palčivou bolest. Byla tak silná a intenzivní, že ho přinutila zastavit, instinktivně si zalovil prsty v puse a vytáhl z ní dlouhou kovovou šipku. Ruhlin se znovu na ženu podíval a viděl, jak do trubičky zasouvá další střelu. Chtěl se na ni vrhnout, ale nohy mu vypověděly poslušnost, zavrávoral a padl na všechny čtyři. Místo bolesti se ze zasaženého místa rozlévala ledová strnulost, z jazyka se mu šířila do krku, a postupně, nevyhnutelně v ledovém objetí sevřela celé jeho tělo.

Pokusil se vstát a s úžasem sledoval svoji ruku, jak se kroutí a smršťuje na žulovém dláždění přístavní hráze. Tmavé naběhlé žíly bledly a ve vyboulených šlachách mu tepala krev, než se začaly zmenšovat, až se zase díval na vlastní ruku. To byla poslední věc, kterou viděl, než ho pohltila tma, i když jeho uši zaslechly nějaký hlas, pravděpodobně té tetované ženy. Na rozdíl od ostatních nájezdníků mluvila jazykem, ve kterém rozpoznal starou ascarlijštinu. Tehdy mu význam těch slov unikal, ale později ho poznal a začal ho z duše nenávidět: „*Vyrn Skyra*“ — ohnivá krev.

Druhá kapitola
Thera

„Ne!“

Válečníkův meč se zastavil na půl cesty z pochvy, úsečné šlehnutí Theřina hlasu mu zmrazilo ruku. Byl mladý, o pár let mladší než ona. Kdyby byl starší a dokázal lépe vycítit změnu situace, kterou její přítomnost značila, býval se mohl zachránit. Zkušenému válečníkovi by nejspíš stačil jediný pohled na vellihrskou brož na jejím koženém náprsníku, aby schoval meč zpátky do pochvy a vytratil se do tmy. Ale mladí se vždy touží předvést, zvlášť když jim připadne čest střežit dům svého veilwalda. A tak dal mladý válečník navzdory její broži a velitelskému tónu hlasu přednost povinnosti vůči klanu a šanci na slávu před zdravým rozumem.

Thera udeřila dřív, než stačil povytáhnout meč o další palec. Jeho záměr vyčetla z náhle přimhouřených očí a ztvrdnutí koutků úst. Hrot kopí, až na stříbřitý lesk na ostří celý černý, ho zasáhl pod bradou, prorazil si cestu menšími lebečními kostmi a propíchl mu mozek. Byla to rychlá a — usoudila, když trhnutím kopí vysvobodila — milosrdnější smrt, než si zasloužil někdo, kdo se protivil služebnici královen sester. Zachytila jeho tělo dřív, než dopadlo na zem, nestála o nežádoucí pozornost, kterou by vyvolalo jeho žuchnutí a kovové zachřestění. V halasu bujarých oslav, který prosakoval ven úzkými okny nahoře, by ale nejspíš pád válečníka zanikl.

Opřela mrtvolu o větrem ošlehanou kamennou zeď na východní straně domu a vykročila k předním dveřím. Ten mladý pošetilec byl jen jedním ze stráží, které Kolsyg tu noc postavil. Ostatní hlídkovali

různě po vesnici a v tu chvíli také stáli před volbou mezi povinností a zdravým rozumem. Válečníci z její *mendy* se v tomhle vyznali a Thera zaslechla jen pár tlumených výkřiků a slabé zvuky potyčky, než zabočila za roh a vykročila k bohatou řezbou zdobeným hlavním dveřím do Kolsygovy hodovní síně. Dva válečníci, kteří je měli střežit, muž a žena s modře potetovanými zjizvenými tvářemi veteránů, si ohřívali ruce nad košem s řeřavým uhlím. Oba prokázali mnohem lepší úsudek než jejich mladý druh, a když Thera vyšla do kruhu světla vrhaného žhnoucími uhlíky, nesáhli po zbraních, ani se jí nepokusili zastoupit cestu.

„Nijak jsme se na tom nepodíleli," řekla žena a očima při tom těkala mezi Theřinou broží a kopím. Thera si nevybavovala, že by ji někdy někde viděla, ale historky o vellihře s černým kopím se rychle šířily. „Dokonce jsme mu to rozmlouvali. Nemám pravdu, Gryne?" Žena střelila pohledem po svém společníkovi, mohutném muži s holou hlavou a bujným rudým plnovousem. Na rozdíl od ženy nepůsobil ani zkroušeně, ani pokorně, ale spíš zachmuřeně a rezignovaně.

„Ani jeden z nás tam nebyl," zabručel. „To je pravda." Zaváhal, a potom se narovnal. „Ale nebudu předstírat, že jsem se někdy protivil rozkazům mého veilwalda, a jsem za to připraven zaplatit, je-li to zákon."

Je hrdý, pomyslela si Thera a beze slova se od nich odvrátila. *Ale ne tolik, aby tasil meč, nebo se mi postavil do cesty.* Uklidňovala se nadějí, že takový postoj mezi Kolsygovými příbuznými převládne. To jim noční práci značně usnadní.

Eshilde a Ragnalt se vynořili ze stínu pod okrajem šikmé šindelové střechy právě ve chvíli, kdy Thera sáhla po velkém železném kruhu na dveřích. Při pohledu na jejich siluety v šeru si Thera zdaleka ne poprvé uvědomila, jak moc jí ti dva připomínají kočku a medvěda. Vražedně mrštná Eshilde s oholenou hlavou a dlouhovlasý Ragnalt s mohutným černým plnovousem, hotové ztělesnění ascarlijské síly. Sledovala, jak si Eshilde utírá dýku do hadru, a všimla si, že Ragnaltova sekera zůstala nepotřísněná.

„Jeden bojoval, druhý ne," vysvětlil, načež kývl hlavou ke dveřím. „Budeš nás potřebovat?"

Thera zavrtěla hlavou, zvedla kruh a silně na něj zatlačila, aby masivní dveře otevřela dokořán. Po kouřem prodchnutém chladu v přístavu Skor Hardta bylo sálavé teplo veilwaldovy hodovní síně skoro k nesnesení. Přesto si Thera nechala plášť ze sobolí kožešiny přehozený přes ramena. Zprvu pokračovalo všeobecné veselí s neztenčenou silou, ale postupně uvadalo, jak si víc a víc přítomných všímalo vysoké ženy s kopím, která si ráznými kroky razila cestu k veilwaldovu křeslu. Brzy byl v síni slyšet jenom zvuk jejích kroků a pravidelné zadunění mosazí okovaného konce ratiště jejího kopí na dlažbě.

Přítomní obyvatelé přístavu se před ní rozestupovali, mladí se tvářili zvědavě nebo vzdorně, ze starších vyzařovala stejná trpká smířenost jako z hrdého Gryna venku. Nikoho si sice důkladněji neprohlížela, ale zkušeným okem našla všechny, kdo se ten večer ozbrojili. Většinou se jednalo o lépe oblečené lidi, vždyť copak by se mohl zámožný Ascarl dostavit na oslavu k veilwaldovi bez ceněného meče u pasu, jenž by jasně prokazoval jeho postavení? Většina však měla nanejvýš nůž, aby si mohli odkrojit kus masa z obřího divočáka, který se pekl na ohni.

Kolsyg Ehflud, jenž si díky četným mořeplaveckým úspěchům vysloužil přízvisko Slanec, veilwald Skor Geldu, ovšem meč neměl. Pohodlně se rozvaloval ve svém křesle s vysokými zády a jednu ruku si opíral o topor dvoubřité válečné sekery. Ta zbraň Theru zaujala víc než její majitel, protože byla opravdu krásná. Oba břity, pozoruhodné už jen tím, že na nich nebyla ani stopa rzi nebo poškození věkem, připomínaly tvarem motýlí křídla. Ostří se jasně leskla, ale vnitřní část byla uhlově černá a popsaná starodávnými runami, stočenými na černé oceli do několika elegantních stříbrných oblouků. Thera znala to písmo jen velmi málo, ale přesto celkem bez potíží našla vyleptané jméno uprostřed dlouhého výčtu jeho činů. Skutečnost, že se nejednalo o jméno Kolsyga Ehfluda, ale jiné, mnohem starší a slavnější,

vypovídala mnohé o veilwaldově vině a nestoudné drzosti se sekerou vychloubat.

„Vida," uvítal ji s předstíranou vřelostí, „takže oddaný poskok odporných sester konečně dorazil." Při těch slovech se opřel do vysokého opěradla svého trůnu, kompletně pokrytého působivou mozaikou symbolů Altvarů. Kolsyg se zazubil, jednou rukou se dál opíral o ukradenou sekeru a druhou si zvedl ke rtům picí roh.

Thera nic neříkala, jen se zastavila vedle ohniště. Opřela si kopí o rameno a natáhla obě ruce k prudkému žáru plápolajících polen. Ucítila vůni hořícího jabloňového dřeva, které dodávalo chuť pečenému kančímu masu a stoupalo k otevřeným průduchům ve střeše. Zvedla hlavu a při pohledu na hvězdy nahoře se pousmála.

„Přišla jsi mne jen urážet, ženská?" osopil se na ni Kolsyg, z něhož dobrá nálada vyprchala stejně rychle jako stoupající kouř z domu. „Nechceš mi aspoň sdělit podmínky své paní, abych je mohl do poslední odmítnout?"

Thera opět nic neřekla, ale tentokrát se uráčila otočit a věnovat krátký pohled veilwaldově sekeře, načež se dlouze zadívala na zbytek lupu, který se válel vedle Kolsygova trůnu. Když viděla všechny ty věci na jedné hromadě, přišly jí přes svůj věhlasný původ jako dost ubohá snůška haraburdí. Staré zrezivělé meče a dýky se tam válely vedle lučišť, která věkem seschla a popraskala. V hromadě se ale našly nepopiratelné poklady. Otevřená truhla přetékala stříbrem ve formě mincí i proužků. Zahlédla i několik krásně zdobených pohárů a náramků. Ale největším pokladem byla samozřejmě sekera, bojový nástroj Gythruma Fihrskarda řečeného Hrozivý, nejoslavovanějšího ascarlijského válečníka svojí i jakékoliv jiné doby.

Nepatrná změna stínu na čepeli sekery upoutala Theřinu pozornost k druhé straně Kolsygova trůnu a tam se jí naskytl ještě úchvatnější pohled než na ukradený poklad. O veilwaldův trůn se opírala mladá dívka, oválný obličej jí částečně zakrývaly dlouhé uhlově černé vlasy, což byla v Ascarlii velká vzácnost. Měla na sobě jednoduché

bavlněné šaty, které i bez jakýchkoliv šperků jasně oznamovaly její postavení: jen veilwaldova dcera si mohla dovolit obléknout se do tak drahé látky z ciziny. A přestože šaty vypadaly celkem obyčejně, zdůrazňovaly krásu její štíhlé postavy mnohem víc, než by to dokázaly ty nejpropracovanější krajky a hedvábí. O kráse Kolsygova jediného dítěte kolovalo mnoho zvěstí, ale vidět jeho dceru na vlastní oči bylo… rozptylující. Dívka na Theru mrkla velkýma safírovýma očima, v její tváři neviděla ani otcův vzdor, ani pokoru jeho příbuzných. Vypadala jenom smutně.

„Nezírej na moji dceru!" Kolsyg odhodil veškeré zdání slušnosti, vyskočil z trůnu a potěžkal v obou rukách sekeru. „Nestačí snad, že hanobíš moji síň svojí přítomností? Musíš ještě lascivně zírat na veilwaldovu krev…"

„Žádné podmínky nepřináším." Theřina tichým hlasem pronesená slova uťala veilwaldův bouřlivý výlev stejně snadno, jako když nabroušená čepel krájí ztrouchnivělé dřevo. „A z rozkazu královen sester už nejsi veilwaldem Skor Geldu."

Shromáždění se nervózně zavlnilo a Thera zaslechla nějaké nespokojené zamumlání, ale vesměs jenom tlumené obavy znepokojených lidí, kteří byli nuceni sledovat situaci, jež brzy vyústí v krveprolití. Zároveň ji zaujalo, že z ní Kolsyg ani na okamžik nespustil oči. Nevrhal prosebné pohledy na desítky příbuzných, kteří se sešli v jeho hodovní síni, ani směrem k ozbrojeným členům své *mendy*, kteří seděli nalevo od veilwaldova trůnu. Byli to samí ostřílení válečníci, ale teď buď odvraceli zrak, nebo se zájmem sledovali gradující drama. Jeden nebo dva dokonce vyloženě dychtivě vyhlíželi, co se bude dít dál. Kolsyga Ehfluda očividně nikdo neměl moc v lásce, a to ani v jeho vlastním domě.

„Kolik mých příbuzných jsi musela zabít, aby ses sem dostala?" dotazoval se Kolsyg a bradou ukázal na vlhký hrot Theřina kopí.

„Kolik bylo třeba," opáčila Thera. „Většina nás nechala projít. Těžko žádat po slušném člověku, aby položil život za vraha a znesvětitele hrobů."

„Spíláš mi do znesvětitelů!“ Kolsyg se chraplavě zachechtal. „A co jsi potom ty, svinská služebnice svinských královen? Těch, které pošlapaly všechno, co z nás dělá Ascarly. Všechny jste nás nakazily svojí slabostí. Tohle,“ zvedl sekeru do výšky, „je po právu moje. Protože Gythrumova krev mi proudí v žilách a zapaluje oheň v mé duši…“

„Tvoje prabába byla pravnučkou jeho bratrance, jestli se nepletu.“ Jedinou tichou poznámkou se Theře opět podařilo zarazit Kolsygův vášnivý výlev. „Krev Gythruma Hrozivého musí mít dozajista velkou moc, když ji cítíš i ty.“

Kolsyg hned neodpověděl, jenom sklonil hlavu a probodl ji zlostným pohledem. Z toho upřeného, nenávistí přetékajícího pohledu vyčetla jednu překvapivou a důležitou věc: byl to nelítostný, ale roztěkaný pohled dočista vyšinutého člověka. Všimla si také toho, že má zcuchané a umaštěné vousy a špinavou tvář kolem očí. Základní hygienické návyky byly teď očividně pod jeho rozlišovací schopnost.

„Myslela jsem si, že jsi jenom podlehl chamtivosti,“ zabručela Thera, když pochopila skutečný stav věcí. „Že jsi ukradl poklady z nejposvátnější pohřební mohyly, aby ses obohatil a posílil svůj nárok na jiné državy. Teď už chápu, že je to jinak.“ Omluvně zavrtěla hlavou a znovu prudce udeřila koncem ratiště kopí do dlažby. „Ale zákony královen sester nemají slitování pro šílence.“

„Ve mně šílenství nenajdeš, slabokrevná.“ Kolsyg se přikrčil, pevněji stiskl topor sekery a vykročil vpřed. „Jenom pravdu. Pravdu Uhltvarů…“

Její kopí nevyrobili jako vrhací, ale po dlouhých měsících cvičení se v té dovednosti zdokonalila. Ukončit boj překvapivým manévrem se v riskantní hře boje na blízko vždy náramně hodilo. Hrot kopí se zabořil do Kolsygovy nechráněné hrudi ve chvíli, kdy se chystal ke druhému kroku, probodl ho skrz naskrz a přišpendlil jeho tělo k trůnu.

Uhltvarové? opakovala si Thera v duchu, když se po hodu zvedala z podřepu. Staré slovo ze starých legend. Nic, co by čekala, že zazní

z úst muže na prahu smrti. Nevšímala si sboru zděšených a rozčilených hlasů okolo a pospíšila si k trůnu, aby ještě zaslechla případná poslední slova umírajícího bývalého veilwalda. Nabídl jí však jenom spršku tmavé krve, nenávistný pohled a, co bylo nejdivnější, vědoucí úsměv, který se vzápětí rozšířil do grimasy s vyceněnými zuby, když mu tělem projela prudká bolest. Kolsyg Ehflud sebou ještě párkrát škubl a vydávil pořádnou dávku krve, než konečně na svém trůně znehybněl. Krásné dřevořezby potřísnila stydnoucí krev a vzduch zamořil zápach moči a výkalů mrtvého.

Thera si zklamaně povzdechla, potom se narovnala a obrátila se k přítomným. „Ve jménu královen sester byla vykonána spravedlnost. Je-li tu někdo, kdo pochybuje o její oprávněnosti, nechť teď promluví a obnaží čepel."

Významně se dlouze zadívala směrem k sedícím válečníkům Kolsygovy *mendy*, ale žádný se jí nepodíval do očí. Potlačila pohrdavý úsměšek, který se jí dral na rty při pohledu na jejich ustrašenou krotkost. Kolsyg byl sice šílený, chamtivý nebo jenom extrémně hloupý, ale pořád byl jejich veilwaldem a všichni složili pokrevní přísahu, že mu budou do smrti sloužit. Thera se spokojila se znechuceným odfrknutím, načež se obrátila ke Kolsygově dceři. Ta bude mít určitě co říct o svém zabitém otci. Ale nedočkala se od ní ani záštiplného vzdoru, ani zarmouceného bědování. Dívka jí vůbec nevěnovala pozornost. Jemně pohladila otce po tuhnoucí tváři, smutek, kterého si Thera všimla už předtím, z ní vyzařoval ještě silněji. Když však Kolsygovi dvěma prsty zatlačila nevidoucí oči, z očí jí neskanula ani slza. Theře byl ten pohled podivně nepříjemný, a tak raději obrátila pozornost ke zbytku osazenstva hodovní síně. Přejížděla pohledem po napjatých, znepokojených tvářích.

„Rolnare Tarhrimveste," pronesla a její hlas se rozlehl v houstnoucím tichu. „Řečený Zlatovlasý. Předstup."

Po chvíli nervózního přešlapování vystoupil z davu podsaditý chlap. Byl to dobře oblečený muž ve středních letech s mečem u pasu,

přičemž opasek se částečně ztrácel pod převislým pupkem. Nádherná kštice, po níž kdysi dostal jméno, mu mezitím notně prošedivěla a z nepříliš pečlivě zapletených copů trčely uvolněné prameny. Zastavil se před Therou a kývl jí hlavou na pozdrav.

„Já jsem Rolnar, vellihro Černé kopí."

Thera potlačila zlost, že ji oslovil tím jménem, protože ho nikdy neměla ráda. Podle prastarého zvyku si však žádný Ascarl nemohl sám zvolit jméno, které si v životě vyslouží. Ať se jí to líbilo nebo ne, bude už napořád Thera Černé kopí, nebo také ve staré řeči Speldrenda.

„Tys byl veilwaldův počtář?" zeptala se ho Thera.

Rolnar napřed ztěžka polkl, ale na Theru udělalo dojem, že se mu ani nezachvěl hlas, když odpověděl: „To jsem… tedy byl jsem, ano."

„Z rozkazu královen sester se ujmeš povinností veilwalda Skor Geldu, dokud nebude rozhodnuto o nástupnictví. Pokud je mi známo, neměl Kolsyg kromě dcery žádné jiné potomstvo." Ohlédla se přes rameno po Kolsygově dědičce a nechápavě se zamračila, když uviděla, že si dívka sedla zpátky do svého křesla. Hned poté vyběhla zpod nedalekého stolu šedivá kočka, vyskočila jí na klín, a když ji dívka pohladila po srsti, začala vrnět a rozkošnicky prohnula hřbet.

„Přesně tak, vellihro," potvrdil Rolnar. „Lynnea je jeho jediným dítětem. Měla bratra, který se před pár lety narodil veilwaldově třetí manželce, ale ani dítě, ani matka nepřežili porod. Právě po té smutné události se Kolsygův úsudek začal stáčet nešťastným směrem."

„Můžeš dosvědčit, že se Kolsygova dcera na jeho zločinu nijak nepodílela?"

„Můžu." Rolnar ji znovu příjemně překvapil, protože ji obešel, postavil se po bok Lynnee a ochranitelsky jí položil ruku na rameno. „S naprostou jistotou. Není schopna nikomu a ničemu ublížit. A neměla by být ani souzena za otcovy činy. Takový je zákon, nemýlím-li se."

„Nemýlíš. Ale je třeba rozhodnout otázku nástupnictví." Thera kývla hlavou ke Kolsygově mrtvole. „Ač byl odsouzen jako zločinec, zemřel jako vlastník mnoha pozemků a držav. A jeho dceři náleží

právo žádat královny, aby si je mohla nechat, a zároveň vznést nárok na veilwaldský úřad. To je také zákon."

Rolnar pevněji stiskl Lynnee rameno, do jeho pohledu se vkradla jistá dávka vzdoru. Současně s tím Thera vycítila sílící napětí mezi přítomnými, včetně členů *mendy*. Ještě před chvílí pokorně skloněné hlavy se zvedly, výrazy tváří ztvrdly. *Za Kolsyga se bít nechtěli, ale za ni se bít budou,* napadlo Theru, znovu se podívala na veilwaldovu dceru a zpod závoje černých kadeří na ni zamrkaly ty safírově modré oči. Bylo by moudřejší ji tady nechat, i když sestra Železná žádala něco jiného. *Přivez mi to dítě, Thero,* rozkázala jí úsečně a neoblomně, jak měla ve zvyku, byť fakt, že té mladé ženě přikládá takovou důležitost, obvyklý vůbec nebyl. Jako vellihra spravedlnosti královen sester však měla jistý prostor svobodně se rozhodnout. Znepřátelit si tyhle lidi ještě víc mohlo být nebezpečné. Očividně se jí báli, ale Thera už se dávno přesvědčila, že ani na ty nejustrašenější lidi se nedá tlačit donekonečna.

„Nemůže mluvit sama za sebe?" zeptala se a povytáhla na Lynneu obočí. „Tak co říkáš, děvče? Nechceš poznat proslulou majestátnost Skor Magnolu? Můžeš tam svou žádost přednést královnám sestrám osobně. Přinejmenším by ses pak mnoho let měla čím chlubit."

„Popravdě řečeno, vellihro, Lynnea nemluví," opáčil Rolnar. „Za sebe, ani za nikoho jiného." Pohlédl na Lynneu a laskavě se na ni usmál. „Nikdy nepromluvila. Říkáme jí Trahleyl, Tichá píseň. Proto," narovnal se a pohlédl Theře do očí, „musím já mluvit za ni. Sepíšu jejím jménem petici, kterou odvezeš královnám sestrám..."

Zarazil se a ztichl, protože Lynnea s kočkou v náručí vstala a postavila se vedle Thery. V podstatě ji ani nepozdravila, jenom na ni krátce tázavě pohlédla, načež si zvíře přitiskla silněji k tělu a zabořila tvář do jeho kožichu.

„Zdá se, že Tichá píseň zazpívala," poznamenala Thera. „Odplouvám s příštím odlivem. Záležitosti pohřbu Kolsyga Ehfluda nechám ve tvých rukách, ale jeho pohřební mohyla zůstane neoznačená."

Thera přistoupila ke Kolsygově mrtvole, opřela se mu nohou o prsa a s heknutím z něj vytáhla svoje kopí.

„Vy," prohlásila potom a namířila zkrvavený hrot na *mendu*, načež ukázala kopím na hromadu ukradených pokladů vedle veilwaldova trůnu. „Všechno posbírejte a odneste na moji loď. Ujišťuji vás, že mám velmi přesný seznam předmětů ukradených z Gythrumovy mohyly a každá další krádež, které se dopustí obyvatelé tohoto geldu, bude tvrdě potrestána."

Odmlčela se a potom se sehnula, aby ze země zvedla sekeru Gythruma Fihrskarda, která zůstala ležet vedle Kolsygových nehybných nohou. Zvedla ji do výšky, až se světlo ohně zalesklo na stříbrných runách. Elegantní linie protínajících se křivek vypadaly úplně jinak než ostré úhly moderních run, ozvěna doby, kdy si lidé cenili poezie stejně jako šermířského umění, tedy přinejmenším podle sestry Tradice. Nedokázala nic z toho přečíst, ale znala Gythrumův příběh natolik, aby věděla, že se tam jednoho slovo skoro jistě opakuje.

„Uhltvar," zašeptala a spustila ruku se sekerou. V tu chvíli postřehla změnu v Lynneině chování. Pořád chovala v náruči kočku, ale na zlomek vteřiny jí ztuhla ramena a střelila obezřetným pohledem po sekeře v Theřině ruce.

„Ty to slovo znáš?" zeptala se Thera a přistoupila k ní blíž. Lynnea však uhnula pohledem, otočila se stranou a stiskla kočku tak pevně, až zamňoukala. „To je jedno," prohlásila Thera tichým hlasem. „Sestra Železná to z tebe dostane, ať jsi němá nebo ne. Tak pojď." Mávla kopím, které se pořád ještě lesklo krví dívčina otce, a vykročila ke dveřím. „A rozluč se s tím zvířetem. Na palubě *Velkého vlka* už jednoho myšilova mám a ten jakéhokoliv soka zabije."

Třetí kapitola
Felnir

Vždycky nesnášel moře u jižního pobřeží Albermaine. Poddaní toho království mu obvykle říkali jednoduše „Jižní moře“, nebo poetičtěji „Azurové vlny“. Ale pro Felnira a mnoho dalších Ascarlů, kteří museli ve svých langskipech plout těmito vodami, to bylo Lygnar Helv, Lhářské moře. V jednu chvíli se mohla dokonale klidná hladina kolébat ve zlatavé záři slunce, a ve druhé se proměnila v nevypočitatelnou obludu, zalévající palubu obřími zpěněnými vlnami a hustým lijákem. Tato noc nebyla žádnou výjimkou.

Krátce před soumrakem rozkázal Felnir zakotvit *Orlovce* tři míle od jižního pobřeží albermainského vévodství Dulsian. Skoro hodinu se loď pohupovala na mírných vlnách a zapadající slunce barvilo její boky krásnými odstíny. Ale jen co se Sygnou a Guthnyrem nastoupili do člunu a začali veslovat ke skalnatému pobřeží, rozhodlo se Lhářské moře znovu si vysloužit svoje jméno. Z nebe se valily čím dál silnější provazy deště a po donedávna klidné hladině se valily čím dál vyšší vlny.

„Zlatej Styrnspeld,“ brblal Guthnyr, zatímco se s Felnirem opírali do vesel a Sygna kormidlovala a snažila se udržet příď lodi namířenou na cíl. „Celej rok ti mrazí koule a vrhá po tobě ledovce, ale aspoň s tou sviní víš, na čem jsi.“

Felnir souhlasně zabručel, ale nepřidal se k bratrově litanii. Guthnyr mohl reptat, ale Felnir ne. Byla to jedna z mnoha výsad, o které jako kapitán *Orlovce* přišel, protože posádka téhle lodi by nikdy neposlouchala velitele, který v jednom kuse skuhrá.

Sygna naštěstí i v tak mizerném počasí prokázala mistrnou ruku na kormidle. Zatímco Felnir s Guthnyrem bojovali s vlnami, navedla Sygna malý člun k velkému kusu rovné skály na úpatí nejvyššího útesu. Jediným zručným záběrem kormidla nasměrovala příď člunu na okraj skály a Guthnyr s Felnirem rychle s lany vyskočili na břeh. Omotali lana kolem příhodně umístěné hromady kamení, načež mohla ze člunu na břeh vystoupit i Sygna. Přikrčila se a s lukem v ruce a dříkem šípu založeným v tětivě se rozhlížela kolem.

Felnir viděl ve tmě velmi dobře, ale Sygna se mohla se svým nočním viděním směle měřit i s kočkami. Viděl, že klouže pohledem shora dolů po útesu, a oba s bratrem se také přikrčili. Sygna dál pročesávala okolní tmu a Felnir si všiml, že Guthnyr sáhl po jílci meče. Oba měli meče připnuté na zádech, aby se jim snáz lezlo ze člunu na břeh, a štíty nechali na palubě *Orlovce*. Varovně na bratra sykl, položil mu ruku na paži a zavrtěl hlavou. Záblesk obnažené čepele mohl být v tu chvíli stejně nebezpečný jako planoucí pochodeň.

Guthnyr se zamračil, ale poslechl a spustil ruku. *Rok a půl, co jsem mu dovolil přidat se ke mně v tomhle prokletém životě,* povzdechl si Felnir v duchu, *a pořád se musí každou věc učit aspoň dvakrát.*

Tvůj bratr není jako ty. Ta často opakovaná slova mu v hlavě zazněla jako vždy, když se v bratrovi zmýlil. *Ani jako tvůj otec. Pamatuj si to a dobře ho střež, protože já si ho velice cením.*

Felnirovi podrážděně zacukalo obočí při vzpomínce na nevyslovenou výtku v pradědově rozkazu. *Vždyť já si ho taky cením,* ohradil se sám před sebou i před tím věkovitým mužem. *Dokonce tolik, že si myslím, že má na víc než na tohle.*

Vzpomínku zahnal pohled na Sygnu, která najednou zpozorněla. Přikrčila se níž a ratiště jejího luku zavrzalo, jak napjala tětivu, i když Felnir ve tmě pořád nic neviděl. V povlávajících závojích deště mu skalní útvar připadal jenom jako změť nejasných stínů, které bobtnaly tím víc, čím víc se blížily k hladině moře. Felnir věděl, že na úpatí útesu je jeskyně, z níž vede skrz skalní masiv úzký křivolaký tunel až

na vrchol. Byla to stará pašerácká stezka, kterou už Felnir v minulosti několikrát použil, ale nikdy za tak otřesných podmínek.

V podřepu se přisunul k Sygně, usilovně zamrkal, aby z očí vyhnal kapky deště, ale pořád viděl jenom stíny. „Co je?“ zeptal se jí. Vítr a nepolevující přívaly deště ho donutily promluvit hlasitěji, než by si býval přál.

„Něco jsem zaslechla,“ odpověděla. „Padající kameny. Ozvěnu lapání po dechu. Spěchající vyděšený muž.“

Felnira ani nenapadlo pochybovat o jejím úsudku, protože Sygna měla sluch stejně pronikavý jako zrak. Muž, se kterým se tady měli setkat, mohl mít jen jediný důvod ke strachu. „Přišel čas, abys odhalil čepel, bratře,“ řekl a ohlédl se přes rameno. Guthnyr na něj v proudech deště vycenil dvě řady bílých zubů a jeho meč, delší a širší než většina jiných, s kovovým zablyštěním vylétl elegantním obloukem z pochvy na zádech. Felnir také sáhl po meči, ale napřed se odplížil kus dál od Sygny, než ho tasil. Napínal oči do tmy, jestli nezahlédne přítele či nepřítele.

Stejně jako Sygna toho muže dřív slyšel, než viděl, jeho rychlé přerývané oddechování Felnirovi připomnělo kňučícího teriéra. Když jim pak muž konečně vstoupil do zorného pole, pohled na něj ho překvapil. Byl skoro stejně vysoký a svalnatý jako Felnir. Také měl u pasu jeden z těch dlouhých mečů, které Albermainci tak zbožňovali. Když přišel o něco blíž, poznal Felnir podle slabého lesku, že má na sobě mokrou kroužkovou košili, těžký kabát sebou ve větru a přívalech deště škubal a rysy jeho tváře se ztrácely pod kápí. Felnir počkal, až dojde na deset kroků od nich, kde se mohl kdykoliv stát snadným terčem Sygnina luku, a potom se narovnal. Zamaskovaný muž se prudce zastavil, litanii kňouravého oddechování ukončil šokovaným zalapáním po dechu. Dobré tři údery srdce na Felnira zíral, načež se zhluboka nadechl a promluvil ascarlijsky s těžkým přízvukem.

„Jsem jenom,“ muž lehce zavrávoral a musel se zhluboka nadechnout, než dokázal pokračovat, „obyčejný kupec, který přišel koupit vaše zboží.“

„Jaké zboží?“ zeptal se Felnir a štvalo ho, že muži nevidí do tváře. Tvář cizince vždy prozradila víc než jakákoliv slova.

„Býlí na spaní,“ odpověděl muž rychle, načež se nervózně ohlédl na útes. „A koření z Ištakaru. Skořici…“ Odmlčel se a z jeho kápě se rozlétly dešťové kapky do všech stran, když zavrtěl hlavou, jako kdyby se snažil vybavit si další požadovanou podrobnost. Felnir přimhouřil oči. Obličej prozradil mnohé, ale řeč těla také. „A černý šafrán,“ dodal muž a oddechl si. „Jestli ho máte.“

Vzdálená ozvěna zvýšených hlasů obrátila Felnirovu pozornost k neviditelné jeskyni. „Ty sis přivedl přátele?“ zeptal se cizince.

„Ujišťuji tě, že jsem je nezval,“ odpověděl muž a s trochu nuceným pobavením dodal: „A rozhodně to nejsou moji přátelé.“

Felnir trhl hlavou směrem ke člunu. „Nastup.“

Sygna naskočila do loďky jako první a znovu si sedla ke kormidlu. Felnir držel příď, aby sebou člun moc neházel, dokud do něj jejich zahraniční host s podstatně menší mrštností nenastoupí.

„Vypadá to, že je jich jenom hrstka, bratře.“

Felnir se otočil a uviděl, že Guthnyr upírá dychtivý pohled k útesu a švihá mečem v širokých obloucích, až odletuje voda do všech stran. Křik nezvaných hostů sílil, Felnir zahlédl skrz oponu deště tmavý zvětšující se tvar, ve kterém o chvíli později rozeznal početnou skupinu běžících lidí.

„Nastup, kurva, do tý lodi, Guthe!“ vyštěkl tak důrazně, že si získal bratrovu pozornost. Podíval se Guthnyrovi do očí a viděl, jak se v něm pere zdravý rozum s rozčarováním a zlostí.

„Slibovali mi slávu a proslulost,“ reptal Guthnyr, ale zastrčil meč do pochvy na zádech, načež se oběma rukama chytil bortu a vytáhl svoje rozložité tělo do člunu. „A jediný, co z toho mám, je zasranej déšť a zmrzlá prdel.“

„Nepamatuju se, že bych ti sliboval cokoliv lepšího,“ opáčil Felnir, odtlačil člun od skály a naskočil dovnitř.

„Ty ne." Guthnyr se na něj nevesele usmál, když zaujali místa vedle sebe a chopili se vesel. „Ale praděda. ‚Vše, po čem toužíš, bude tvé, mladý medvěde.' To mi řekl."

Vzdalovali se od břehu, skalní plošina se jim brzy ztratila v dešti a hrozen pronásledovatelů zmizel z dohledu. Jednomu z nich to ovšem nezabránilo poslat za nimi šipku z kuše; s cáknutím dopadla do vln deset yardů za zádí člunu. Beznadějný pokus, který Felnir mohl připsat vzteku lovců, jimž unikla kořist. Ale pochyboval o tom.

„Tak to ti ten starej hajzl lhal," oznámil bratrovi a oba současně hekli, když zabrali vesly. „Zjistíš, že to dělá dost často."

„Sir Aurent Vellinde." Cizinec se představil a doprovodil to úklonou, jednou rukou přitom udělal podivné květnaté gesto a hlavu naklonil pod úhlem, který, jak Felnir vytušil, mohl být posměšný. Jako většinu Ascarlů ho albermainské zvyky štvaly jak přehnanou okázalostí, tak neznámostí. „Ke tvým službám," dodal Vellinde a narovnal se. Jakmile cizinec odložil kápi, ukázalo se, že má výraznou bradu a pohlednou tvář, kromě bradky a do špičky zastřiženého kníru hladce oholenou. Vrásky kolem úst a očí rušily dojem mladistvé svěžesti a Felnirovi připadalo zvláštní, že by zkušený rytíř neměl na tváři jedinou jizvu. Na plátové zbroji měl navíc rezavé skvrny a kožený opasek s mečem popraskaný a odřený. *Určitě je to šlechtic*, uvažoval Felnir. *Ale má hluboko do kapsy.* Také ovšem byla pravda, že se ještě v životě nesetkal se zámožným vyzvědačem.

Sám Felnir se cizinci nepředstavil, jenom mu ukázal na prohlubeň uprostřed paluby. „Támhle si sedni," rozkázal. „A nemluv na moji posádku."

„Jak si přeješ, dobrý kapitáne." Vellinde znovu kývl hlavou, přičemž ji opět sklonil pod pravděpodobně posměšným úhlem. „Byť jsem trochu doufal, že si u tebe vyprosím číši vína či dvě. Byla to poněkud náročná noc…"

„Seď," nařídil mu Felnir. „Nemluv."

Provrtával cizince pohledem, dokud se neusmál, bez odmlouvání neslezl do prohlubně a nesedl si. Felnir krátce a výmluvně pohlédl na Drubu. Svalnatý Sylmařan přikývl, zvedl svůj obuch a postavil se kousek od Vellindea. Kdykoliv měli na palubě cizince nebo zajatce, svěřil je do péče Drubovi, protože pouhá blízkost toho tichého obra s bezvýraznou tváří zjednala ticho a ochotu spolupracovat lépe než řetězy.

„Silný vítr je Ulfmaerovo požehnání a omluva za to mizerné počasí," zažertovala Behsla, a když se Felnir postavil vedle ní, dál smotávala lano. Měla protáhlý, větrem ošlehaný obličej a přimhouřenýma očima odborníka si měřila moře. „I když bude teda pořádná fuška udržet v tomhle kurz."

Behsla byla jeho *Johten Apt*, mistr větru, měla na starosti jedinou plachtu *Orlovce* a Felnir pochyboval, že by se našel někdo, kdo se v přírodních živlech vyzná víc než ona. Jak bylo zvykem u mistrů jejího řemesla, oddaně uctívala Ulfmaera, boha moře a větru, nejhladovějšího ze všech Altvarů. Než dopravili cizince na palubu langskipu, déšť zeslábl, Felnir rozkázal urychleně vytáhnout kotvu a napnout plachtu, ale vítr ani na chvíli nepolevil. Ovšem jak se slušelo a patřilo na Lhářské moře, otravně často měnil směr.

„Stačí, když nás dostaneš co nejdál od pobřeží," řekl jí Felnir. „Stanovíme kurz, až se počasí trochu uklidní."

Nechal ji, ať se věnuje své práci, a zamířil na záď. Sygna zaujala své obvyklé místo u kormidla a Guthnyr se opíral o obrubnici na zádi po boku Kodryna, což byl nejdéle sloužící a nejdůvěryhodnější válečník Felnirovy *mendy*.

„Pořád nic?" zeptal se Felnir Kodryna, ale odpověděl mu bratr.

„Nikde ani jediná plachta." Guthnyr se zasmál, postavil se na obrubnici a zahalekal na potemnělé moře. „Kde jste? To nemáte koule ani na to, abyste nás aspoň chvíli pronásledovali, vy zbabělí sráči?"

Felnir si nevšímal bratrových vylomenin a s povytaženým obočím se podíval na Kodryna. Znali se od doby, kdy společně sloužili jako žoldnéři u dvora saluhtána Ištakaru, a málokomu věřil Felnir víc. Kodryn se o něco déle díval do šera, prsty si hladil stříbrem prokvetlý plnovous spletený do copů, vrásky kolem světle zelených očí se prohloubily.

„Má pravdu," chraptivě zašeptal, což bylo dědictví po scimitaru, který ho před lety polechtal na krku. „Nikdo nás dnes v noci neloví."

„Tak to nemůže být tak důležitý." Guthnyr slezl z obrubníku a kývl směrem k cizinci, který se teď choulil mezi nákladem na dolní palubě. „Ať je to kdokoliv."

„Kdo to je, do toho ti nic není," uzemnil ho Felnir. Ukázal palcem přes rameno. „Běž pomoct Behsle s lany."

Bratrovy reakce na rozkazy bývaly stejně nevypočitatelné jako tenhle zrádný kus oceánu. Ale tu noc nejevil Guthnyr nejmenší chuť se vzpouzet nebo vztekle odmlouvat, jenom pokrčil rameny a vydal se za Behslou.

„Ale něco na tom je," poznamenala Sygna. „Cizinec se očividně prozradil, protože proč by po něm jinak šli? Ale přitom se jim nechce riskovat loď, aby ho dopadli."

„Je mizerné počasí a oni nejsou takoví námořníci jako my," nadhodil nepříliš přesvědčivě Felnir. V duchu si promítal, co se odehrálo na břehu, a některé věci mu přišly podezřelé. *Černý šafrán. Ta šipka z kuše.* Otočil se ke Kodrynovi a ztišil hlas: „Zapomněl bys slova, na kterých by závisel tvůj život? Nevrýval by sis je jako ostřílený špeh do paměti, znovu a znovu, dokud bys neměl jistotu, že je nikdy nezapomeneš?"

„To jo," souhlasil zkušený válečník a pod vousy se zcela výjimečně usmál. „Ale já na rozdíl od tebe, starý příteli, nikdy nebyl špeh."

Felnir se při těch slovech zamračil, protože Kodryn narážel na dobu, na niž by nejradši zapomněl, i když nikdy nemohl. Z celé jeho *mendy* si jedině Kodryn mohl dovolit nahlas vyslovit něco takového, a dokonce

i on měl dost rozumu, aby to riskoval jen výjimečně. Felnir přikládal význam tomu, že to teď udělal.

„Budeme držet plné hlídky až do úsvitu," prohlásil, načež se otočil a vykročil ke středu lodi. „Mezitím skoč pro víno. Alundijské červené. Myslím, že tenhle chlap ocení chuť domova."

Felnir ze zkušenosti znal dva druhy opilců. Jedni rychle utonuli v zapomnění alkoholu a ze slintajících rtů se jim valily nejrůznější užitečné informace. Druzí, mezi něž se řadil sir Aurent Vellinde, patřili k otravnější sortě. Přes zjevnou závislost na šťávě z hroznů zůstávali tito lidé i při bujarém popíjení veskrze při smyslech. Cizinec se snažil předstírat, že to tak není, žvatlal a drmolil tak přesvědčivě, že s tím musel mít bohaté zkušenosti, a pro zvýšení účinku navíc komíhal hlavou a malátně mrkal. Nedá se říct, že by tím ještě zesílil Felnirovo podezření, neboť snaha oklamat zvědavého společníka patřila u špehů mezi chvályhodné zvyky. Ale rozhodně si tím nezískal jeho důvěru.

„Jižvy?" zažvatlal v odpověď na Felnirovu poznámku, že má v podstatě neposkvrněnou tvář. „Nepřičítej takovým věčem kdovíjakou váhu, pane." Zamával na Felnira ze tří čtvrtin plnou láhví vína. „Jak žikával můj oteč, kéž mučedníci chčijou na jeho zhoubnou duši, nebezpečný není chlap, čo má na kšichtě jižvy, ale ten, čo mu je udělal." Zasmál se vlastnímu vtípku a pořádně si zavdal z láhve.

„Tak to tvůj otec zjevně nikdy nebyl v bitvě," utrousil Felnir. „Protože i ti nejstatečnější a nejzručnější můžou v tlačenici mečů a kopí přijít k nějakému šrámu. Což bys sám měl dobře vědět, jestli jsi někdy nějakou bitvu zažil."

„Tak bitvu, jo?" Vellindeovi přelétl po tváři dotčený výraz, ale Felnir ho považoval za jasnou přetvářku. Všiml si však, že se při tom muži prohloubily vrásky ve tváři, a pochopil, že špatně odhadl jeho věk, bylo mu spíš padesát než čtyřicet. „Ujišťuji tě, ó válečníku ze severu," ohradil se Vellinde a na chvíli zapomněl žvatlat, „že jsem zažil bitvu.

Celou jsem ji spolkl, a potom zase vydávil. Byl jsem u toho, když Písař porazil Pretendenta v Údolí, a…“ Odmlčel se, aby si znovu lokl vína, a vrásky v jeho tváři ještě víc zvýraznilo zamračení vyvolané obzvlášť nevítanou vzpomínkou. „A v bitvě na útesech jsem vyjel proti samotné zlovolné královně mučednici.“

„Což znamená, že jsi byl na straně poražených,“ poznamenal Felnir. „A, pokud se nepletu, mluvíš o bitvách vybojovaných před dvaceti lety.“

„Albermaine se za vlády krále Arthina stalo mírumilovnou zemí, nutno dodat, že hlavně díky radám jeho matky.“

„O tom se s tebou přít nebudu. Princezna vdova je proslulá státnickými schopnostmi.“ Felnir pozorně sledoval rytířovu reakci na svá následující slova. „Stejně jako svými špehy. Říká se, že má v žoldu víc čmuchalů, zlodějů a lapků, než kolik jich kdy řádilo ve zbojnických tlupách po celém Albermaine dohromady.“

„A ty myslíš, že já jsem jedním z nich?“ zasmál se Vellinde a zvedl mu láhev vína na pozdrav. „Ale zajisté že jsem. Nebo spíš, byl jsem. Takový už je osud těch, kdo hrají hru stínů. Věrnost je přepych, který si nikdy nemůžeme dovolit, a zvlášť paní, která nás kdykoliv ochotně obětuje.“

„Takže jsi byl v jejím žoldu, ale už nejsi. Tuhle historku chceš vykládat, až tě přivedu k Tielwaldovi?“

„Prostá, nepřikrášlená pravda, pane. Zjistil jsem, že překvapivě zabírá. Tu a tam.“

„A co způsobilo tu změnu ve tvém osudu? Zrada? Krádež? Nebo snad vražda?“

„Lži.“ Vellinde zase zvážněl, lítostivě našpulil rty a povytáhl obočí. „Sbírka starých proradných urážek mojí cti. Myslel jsem, že už je těm pomluvám konec, ale ne, vždy se ze škarpy vyplazí další kmán, aby pošpinil pověst slušného člověka.“ Zvedl láhev ke rtům a vysál z ní poslední kapky vína. Zašklebil se na prázdnou láhev a úplně se rozzářil, když mu ji Felnir vzal z ruky a podal mu plnou.

„Musím říct," prohlásil Vellinde, když odšpuntoval novou láhev a přičichl k jejímu obsahu, „že na severského barbara máš vskutku vynikající vinný sklep, pane. Už je to mnoho měsíců, co jsem naposledy okusil tak dobrou značku. Kořist z loupení na otevřeném moři, předpokládám."

„Koupil jsem ji od důvěryhodného obchodníka s vínem v Assyrně, který dobře zná můj vkus. Mluvil jsi o sbírce pomluv namířených proti tvojí osobě?"

„Zajisté." Felnir vycítil, že rytíř už opilost jenom nepředstírá, slova se mu slévala s menší přesností a při vzpomínce na uraženou pýchu se mu maličko rozostřil pohled. Ani ti nejotrlejší pijáci nedokázali odolávat účinkům alkoholu donekonečna.

„A přitom jediné, čeho jsem se kdy dopustil," pokračoval rytíř, „bylo, že jsem plnil své povinnosti vůči králi Tomasovi. Byla to má odměna po Údolí, abys věděl. ‚Královské doly jsou tvé, sire Aurente,' řekl mi. ‚Zajisti pravidelný přísun rudy a všechno bude v pořádku.' A přesně to jsem udělal." Vellinde nakrčil nos a zkřivil ústa do úšklebku člověka, který v sobě hýčká dávnou křivdu. „Ach ano, pod mým dohledem odcházely dodávky úplně hladce, to ti povím. Za mě se z té díry vytěžilo za jediný rok víc, než ten křupanský pitomec Gulatte zvládl za deset let. A jaké odměny jsem se za to dočkal?" Posměšně se ušklíbl. „Potupy. Nemilosti. Jednoho odporného nařčení za druhým. Obviňovali mě, že jsem týral vězně. Že jsem prznil ženy. Jako kdybych se někdy snížil k tomu, abych se pošpinil nějakou z těch zavšivených čubek. Královna mučednice vypsala na moji hlavu odměnu, měsíce jsem se vyhýbal oprátce, utíkal z jedné zaplivané díry do druhé jako ten poslední vesnický kmán. A na smrt mě odsoudila ženská, která zmasakrovala tisíce lidí. Po pádu té zrůdy naštěstí princezna vdova projevila větší shovívavost a ocenila mé schopnosti, protože jako uprchlík jsem navázal jisté kontakty v odlehlých koutech království, kam královská nožka nikdy nevkročí. Opět jsem byl užitečný."

„Ale u dvora," přerušil ho Felnir, „už jsi vítaný nebyl, co?"

Rytíři znovu zacukalo ve tváři, jeho už viditelně rozmazaný pohled zastřelo nefalšované podráždění. „Ne. U dvora už pro mě nebylo místo. Na mém jménu ulpělo příliš bahna, sdělil mi vdovin vrchní vyzvědač, protože s ní samou jsem se nikdy osobně nesetkal bez ohledu na to, kolik zpráv jsem pro ni doručil, kolik úplatků zaplatil a kolik tajemství odhalil."

„Tak špatné zacházení se člověku zažere pod kůži. A třeba ho přivede i ke zradě."

Vellindeovi se zlostně zablesklo v očích. „Žádná zrada. Pud sebezáchovy. Před několika měsíci se jakémusi zuboženému kmánovi, starému hrbatému ničemovi, podařilo nějak vyplazit se z Báně a získat audienci u samotného krále. Padl na kolena před jeho trůnem a prosil o odškodnění a spravedlnost za dávno zapomenuté zločiny, které se buď vůbec nestaly, nebo je hrubě přeháněl. Král Arthin nemá kdovíjak měkké srdce, ale jeho královna ano. Poté co prosebník před králem odhalil zjizvená záda, zkřivená bezpočtem hodin tvrdé práce, ke které jsem ho údajně donutil bičováním, přesvědčila královna Ducinda svého manžela, aby mne postavil mimo zákon. A tak tomuto neocenitelnému služebníkovi království znovu nezbylo než utíkat před katovou oprátkou."

„Dokud jsi nezískal něco, co bys mohl prodat Tielwaldovi výměnou za bezpečné útočiště."

„Inu..." Rytíři se vkradl na rty prchavý úsměv. „Ano. Dá se to tak říct."

„Co je to?"

Vellinde se zarazil, než stihl znovu přiložit láhev ke rtům. „Co prosím?"

„Co hodláš prodat mému pradědovi? Žádám, abys mi řekl, co to je."

„To bude mezi mnou a jím..."

„Tohle na mojí lodi nezkoušej. Je to moje loď, na které sis uvelebil tu svoji cizáckou prdel potom, co jsme já a moji druhové riskovali krk, abychom ti ji zachránili. A tahle moje loď pluje na širém a velmi

hlubokém moři s posádkou, která je povinná poslušností jenom mně." Felnir se naklonil dopředu a zblízka se podíval Vellindeovi do očí, aby měl jistotu, že ať už opilý, nebo ne, zcela jasně chápe, čím mu hrozí. „Na palubě téhle lodi budeš dělat, co ti řeknu. Tak to vyklop, nebo já vyklopím tebe. Můžeš si vybrat."

Přes značnou podroušenost zachoval Vellinde chvályhodnou míru klidu, i když nedokázal potlačit nutkání nejistě pohlédnout Drubovým směrem. Sylmařan k němu při poslední slovní výměně přistoupil blíž a začal si významně pohrávat s okovaným obuchem, který měl na řetězu zavěšený u pasu. Jemné náznaky měly svoje kouzlo, ale u jedinců jako Vellinde postrádaly smysl.

„Vlastně je to věc materiální povahy," prohlásil Vellinde a sáhl po svém plášti. Felnir si všiml, že má v lemu zašitý malý předmět, moc lehký na to, aby to byla zbraň, i když Druba pro všechny případy napřáhl obuch, jen co začal rytíř párat šev, aby schovaný předmět vyprostil. „Na," řekl a podal tu věc Felnirovi, „a prosím, nečekej ode mě, že ti to nějak vysvětlím. Nemám tušení, co to znamená, jenom že je to cenné."

Felnirovi ta věc na první pohled vůbec cenná nepřipadala. Byl to kousek svinutého pergamenu, omotaného hrubým provázkem. Felnir provázek rozvázal, rozvinul svitek a uviděl jakýsi složitý obrazec. Nepřipomínal mu žádný znak ani klanový symbol, který by si pamatoval, ale elegantní protínající se křivky tvořily motiv, který evokoval starodávné runy. Dole pod znakem potom uviděl mnohem známější nápis v moderní alberijštině, ovšem i jeho význam mu unikal. Určitě to byla jedna z pradědových šifer. Felnir se zpaměti naučil mnoho takových kódů, s Tielwaldovým vědomím i bez něj, ale s tímhle se ještě nikdy nesetkal.

„Kde jsi k tomu přišel?" zpovídal Vellindea a znovu ho probodl tvrdým pohledem, aby mu neumožnil mlžit.

Rytíř pod upřeným pohledem opět nehnul ani brvou, Felnir si jen všiml, jak mu poskočil ohryzek, když polkl, protože měl sucho v ústech.

Další z typických vlastností opilce jeho druhu byla schopnost pozoruhodně rychle vystřízlivět. „Od jednoho muže, který je teď po smrti," opáčil Vellinde.

„Tvojí rukou, předpokládám."

„Hodnota tajemství se zmenšuje s každým párem očí, které je spatří. Otřepaná pravda, kterou sám jistě dobře znáš, Felnire Rudozube. Ano." Usmál se, když Felnir přimhouřil oči. „Znám tvoje jméno a tvůj příběh. Malý bratr věhlasné sestry. Odsouzený za porušení pravidel férové výzvy. Potom jsi sice unikl vyhnanství, ale byls přinucen vstoupit do služeb svého praděda. To jeho slovo otáčí kormidlem téhle lodi, ne tvoje." Vellinde k němu natáhl ruku. „Mohu tě požádat, abys mi vrátil můj majetek, dobrý pane? Ta věc je určena výhradně Tielwaldovým očím, ne tvým."

Felnir by mu svitek býval možná vrátil, kdyby se předtím nezmínil o jeho sestře.

Usmál se, svitek sroloval a zastrčil si ho za opasek. „Jestli jsi opravdu slyšel můj příběh," poznamenal a sáhl po prázdné láhvi od vína, „tak jsi očividně moc pozorně neposlouchal."

Vymrštil se tak rychle, že rytíř vůbec nestačil zareagovat, a udeřil ho láhví ze strany do hlavy. Felnirovi vylétly z pusy skrz zatnuté zuby sliny, přiskočil k Vellindeovi, jednou rukou ho chytil za krk a druhou mu vytrhl dlouhý meč z pochvy. Odhodil zbraň stranou a několikrát Vellindea praštil pěsti do už tak zkrvaveného obličeje. Vytáhl cizince na horní palubu a dovlekl ho k obrubnici na pravoboku.

„Jenom abys věděl," prohlásil a podíval se rytíři do krvácející tváře a očí rozšířených překvapením a hrůzou. „Byla to ta pomlka, než jsi řekl černý šafrán. Trochu moc velké divadlo. A ta šipka z kuše. Moc špatně mířená, aby působila uvěřitelně. Nechal bych pozdravovat princeznu vdovu, ale ty jí už pozdravy nevyřídíš."

Vellinde se mu pokusil vytrhnout a trefit ho pěstí do obličeje. Felnir sklonil hlavu, aby klouby narazily do temene, načež odpověděl kolenem do břicha, po kterém se rytíř ohnul v pase. „Možná ti tvoji

mučedníci přijmou tak bezcennou duši laskavě," utrousil Felnir, sehnul se, chytil Vellindea za nohy a hodil ho přes okraj lodi. „Ale dost o tom pochybuju. Slyšel jsem spoustu historek z Báně."

Rytířovo padající tělo se letmo otřelo o bok *Orlovce*, než se šplouchnutím dopadlo do moře. Máchal kolem sebe rukama a snažil se zachytit prken odplouvající lodi, ale brzy ho nechala daleko za sebou. Felnir se díval, jak sebou na hladině mlátí, dokud ho váha zbroje nestáhla do hlubin.

Všiml si odhozeného dlouhého meče, zvedl ho a vydal se na levobok, odkud ho Guthnyr sledoval s víceméně nechápavým výrazem ve tváři. Felnir však v jeho očích a stisknutých rtech zahlédl i něco jiného, náznak nesouhlasu, snad dokonce znechucení. Felnira to víc než co jiného přesvědčilo, že jeho bratr není na tenhle život stavěný, ať už si jejich praděd myslel, co chtěl. Guthnyr byl válečník, a to vynikající. Ale na vraždu neměl žaludek.

„Mluvils o odměně, bratře," prohlásil Felnir a podal mu dlouhý meč. „Tak tady je."

Odvrátil se od něj a chvíli si prohlížel náklon plachty a stav počasí. „Behslo, je čas vyrazit na západ. Řekl bych, že Ulfmaer uznal za vhodné stočit vítr v náš prospěch. Vždy dokáže ocenit obětinu."

Čtvrtá kapitola
Elvine

Její matka vždy začínala den písemným úkolem. Ještě před snídaní a všemi domácími pracemi musela Elvine sednout ke stolu a psát dopisy. V tom pokračovala, dokud slunce nezahnalo poslední stíny a město za jejich dveřmi se zcela neprobudilo. Elvine to nevadilo. Vlastně to byla pro ni často nejzábavnější část dne, protože ve slovech a písmenech, z nichž se slova skládala, nacházela už od dětství potěšení.

Dnešní úkol byl ale obtížnější, protože šlo o trojí překlad. Nerozčilovalo ji ani tak duševní úsilí, které musela vyvinout, aby přenesla význam z jednoho písma do druhého, jako samotná volba rukopisu. Elvine neměla nic proti rukopisu, ze kterého její matka vybrala pasáž k překladu, protože ji vždy těšila práce se splývavými křivkami a výmluvností starobylých ascarlijských run. Nic nenamítala ani proti jejich překladu do současné alberijštiny, která nabízela sice méně elegantní, ale zato krásně úsporný zápis. Elvine ji ostatně používala k psaní vlastních textů. Ne, rozčilovalo ji třetí písmo, byť se při tom cítila trochu provinile, protože to byl jazyk jejího lidu. Jenže ač se snažila sebevíc, nedokázala v sobě vykřesat ani jiskru nadšení pro ostře ohraničené znaky a omezenou slovní zásobu současné ascarlijštiny. Překládat básně do tak fádního jazyka bylo jako vzít sladce zpívajícího ptáčka a strčit ho do klece.

„Ptáček bude pořád sladce zpívat, dítě," odpověděla jí matka, když si jí Elvine, zdaleka ne poprvé, na to postěžovala. „Všechno záleží na tom, jak šikovně vytvaruješ klec."

Vstala od stolu a podívala se Elvine přes rameno, jak jí jde práce od ruky. „Krásný rukopis jako vždy." Jako skierwalda v Archivu královen sester často nosila domů bohaté zásoby vyřazeného psacího materiálu. Elvine jen málokdy psala na listy, které by neměly otrhané okraje, nebo nebyly počmárané. A přesto ještě neviděla rukopis, který by se v přesnosti a eleganci vyrovnal jejímu.

„Ale frázování je slabší," pokračovala matka a zvedla si pergamen k očím, aby na něj mohla zamžourat z větší blízkosti. Po letech výkonu vysněného povolání se Berrine Jurest výrazně zhoršil zrak, ale přesto odmítala nosit zarámované čočky, jež si oblíbilo tolik učenců a písařů. „‚A tak se Nerlfeya vznesla na ohnivých křídlech, aby ozářila celý svět slávou Altvarů.' Ale ve tvé současné ascarlijštině se z toho stává: ‚Nerlfeya letěla a její ohnivá křídla ozářila svět. Sláva Altvarům.'" Povzdechla si, položila pergamen na stůl, políbila Elvine na tvář a zašeptala jí do ucha: „Nemůžu si pomoct, ale zdá se mi, že to něco ztratilo, moje drahé chytré dítě."

„Všechny překlady ztrácejí něco z originálu," bránila se Elvine. „To je přece nevyhnutelné."

„Ale úlohou překladatele je poztrácet toho co nejméně. A ty, Elvine Jurest, nejzdatnější písařko z celé Ascarlie, bys měla učinit zadost úsilí našich dávných učenců. Tak prokazujeme čest Altvarům i sami sobě." Berrine si šla uvařit čaj, který si vezme s sebou do Archivu.

Elvine se otočila k vysoké knihovně vedle svého stolu, aby matka neviděla, jak se mračí. Očima klouzala po popraskaných kožených vazbách a vybledlých nápisech, po knihách zašpiněných od sazí, přeživších ohnivého pekla, které zpustošilo jejich bývalý domov. Slavná Knihovna krále Aerika padla za oběť požáru, který zažehli nenávidění albermainští okupanti v noci, kdy konečně uprchli z Olversahlu. Elvine věděla, že její matka ty prastaré knihy zachránila s nasazením vlastního života, ale občas zatoužila, aby tenkrát zvolila pestřejší výběr titulů. Kromě pár bestiářů a průvodců cizími jazyky obsahovala tato sbírka skoro výlučně ságy a legendy Altvarů a bezpočtu jejich polo-

smrtelných dětí. Elvine z nich přečetla každé slovo na každé straně, nejdřív na matčino naléhání, ale později, když zmoudřela a získala větší znalosti, o dost pečlivěji a pozorněji. To, co zjistila, ji vyděsilo, protože cesty otevírané studiem bývají sice často neodolatelné, ale také nebezpečné.

Známé váhavé zaťukání na dveře přimělo Elvine sáhnout po šálu a brašně. „To je Uhttar," vyhrkla a v rychlosti dala Berrine pusu na tvář. „Slíbila jsem, že mu pomůžu napsat ten dopis."

„Vždyť jsi ještě ani nesnídala," namítla matka, když už se Elvine hrnula ke dveřím. „To ho nemůžete napsat tady?"

„Je to osobní vzkaz. Vždyť víš, jak je stydlivý." Rozrazila dveře a uviděla Uhttarovu vysokou hubenou postavu v uctivé vzdálenosti od nich. Stál tam a díval se stranou, aby snad náhodou nenahlédl do jejich domu a neprobudil spící příšeru. Byl sice o rok starší, ale zdaleka ne poprvé měla Elvine pocit, že dospělejší z nich dvou je ona. Na druhou stranu však nebyl jeho dětinský strach z její matky úplně neopodstatněný.

„Vyřiď tomu chodícímu bidlu, ať ti za ten čas, co tomu věnuješ, zaplatí," křikla Berrine, než stačila Elvine zavřít dveře. Zbytek matčiných slov zaslechla tlumeně, ale dost zřetelně: „A jasně mu vysvětli, že čas je také to jediné, co mu věnuješ."

Elvine vzala Uhttara za paži a táhla ho ulicí pryč a v jeho pohublé bezvousé tváři se odrážela směs nechápavosti a ublíženosti. „Mám ti zaplatit?" zeptal se. „Za co?"

„Řekla jsem jí, že ti pomáhám psát dopis veilwaldovi ohledně dědictví." Elvine mluvila tiše, aby nepřitahovala pozornost lidí, které míjeli. „Potřebovala jsem vysvětlení, proč spolu trávíme tolik času. Poslouží mi to i jako výmluva, proč musím večer z domu."

„Podezírá tě?" Uhttar se ohlédl přes rameno. Elvine ucítila, jak se celý napjal.

„Je to matka neprovdaného, skoro dvacetiletého děvčete, které má za jediného přítele stejně nezadaného mládence se skrovnými

vyhlídkami do budoucna. Jasně že je podezíravá." Tahala ho za paži, dokud se neodhodlal podívat se jí do tváře. „Mluvils s ostatními?"

„S Dehny a Harrykem. Říkali, že to rozhlásí jako obvykle."

„Co Senhild?"

„K té jsem se nedostal. Její otec říkal, že je nemocná. Ale nenávidí mě skoro jako tvoje máma, takže mohl lhát."

Elvine se ušklíbla. Senhild byla věčně nemocná, ale nejrůznější návaly nemoci se až podezřele kryly s důležitějšími událostmi jejich společného tajného podniku. *Strach je také nemoc, svým způsobem,* pokárala se Elvine v duchu za to, že Senhild takhle soudí. Nemohla Senhild zazlívat, že má strach, protože riskovali opravdu hodně, zvlášť dnes v noci.

„A náš... host?" zeptala se sotva slyšitelným šepotem.

„Je v pořádku a v bezpečí. Ovčácká bouda strýce Bahna je celkem pohodlná."

Elvine spokojeně přikývla. Spolehlivějšího a důvěryhodnějšího člověka, než byl Uhttarův strýc, by na takhle riskantní podnik nenašli. Také se nijak nepodílel na hanebném úskoku, kterým ostatní příbuzní Uhttara po otcově smrti před pěti lety připravili o právoplatné dědictví.

„Na," řekla a vytáhla z brašny složený dopis. „Pokrývá všechny záležitosti. Stačí, když pod něj přidáš svoji značku a v den slyšení ho odneseš do veilwaldovy síně."

„Tys ho vážně napsala?" Po Uhttarově tváři se rozlil překvapený úsměv, když vzkaz rozbaloval. Číst uměl jenom velmi málo a sotva svedl načmárat vlastní jméno, přestože jeho učení zasvětila mnoho a mnoho hodin. Po její rozčarované kritice vždy jenom pokrčil rameny a s úsměvem jí ukázal svoje mozolnaté řemeslnické prsty. „Tyhle ruce byly odjakživa určené akorát tak k práci v loděnici, Elvie."

„Jasně že jsem ho napsala," opáčila Elvine. „Matka by se určitě vyptávala, kdyby se nedoslechla, žes ho předal veilwaldovi. Je Bahn stále ještě ochoten podpořit tvůj nárok?"

„Je. Vsadil bych, že to udělá jenom proto, aby vytočil svoje bratry. Považoval je za bandu zmetků dávno předtím, než mě donutili podškrábnout tu podvrženou poslední vůli, co si sami napsali. Ale radši mu jako poděkování odsypu jeden dva stříbrňáky, až se to vyřeší."

„Tak to radši veilwaldovi nevykládej."

Znovu se usmál a zastrčil si dopis pod kazajku. „Dost možná," nadhodil, když znovu vykročili směrem k přístavu, „že se už zanedlouho budeš vodit za ruku s majetným mužem." Nucená lehkost jeho tónu ji varovala, že se chystá zabrousit do končin, před kterými ho už dřív varovala. Dokonce několikrát. To ráno ovšem neměla trpělivost chodit kolem horké kaše.

„V Olversahlu se majetní muži nežení s levobočky, Uhttare," upozornila ho. „To přece víš. Bahn se ke mně chová mile, čehož si vážím, ale úplně slyším, co si myslí, když nás vidí spolu. Nepřekvapilo by mě, kdyby už si sepsal seznam kupeckých dcer na vdávání, které do jedné dokážou určit jméno svého otce."

„Staré zvyky," namítl Uhttar. „Pozůstatky zavrženého věku. Jestli můžeme být Ascarlům za něco vděční, tak za to, že smetli všechny ty staré nesmysly. Zákony královen sester ani neznají slovo ‚levoboček'." Zastavil se na křižovatce ulic Skluzové a Přístavní a obrátil se k ní čelem. Tvářil se vážně, i když ne tak vážně, jako když o tom mluvil naposledy. „A já ho také neuznávám," řekl jí. „Co na tom, že tvůj otec byl albermainský námořní kapitán? Co na tom, že odplul, když město padlo, a nikdy se nevrátil? Já vím, kdo jsi." Stiskl jí obě ruce, příjemně hřály, přestože od doků vanul studený, rybinou páchnoucí vítr. „A to je pro mě víc než dost."

Možná, napadlo Elvine, když zvedla hlavu a zadívala se do jeho dychtivých, ale vážných očí, *přede mnou přece jenom stojí muž.* Ale ačkoliv ho dozajista milovala, nebyla to láska ženy k muži, za něhož se vdá. Jemně ho pohladila po ruce, vyprostila se z jeho sevření a poodstoupila.

Čekala ublíženost, možná i zlost, ale Uhttar se jenom smutně usmál a na rozloučenou dodal: „Já to nevzdám. To přece víš. Dokud mi to sama neřekneš."

„Večer," změnila Elvine téma. „Přijdeš?"

„Jako vždycky." Krátce se uklonil, otočil na patě a odkráčel Sklu-zovou ulicí pryč. Elvine se za ním chvíli dívala, než se sama vydala Přístavní ulicí. Zahnala všechny rozptylující myšlenky, aby se duševně připravila na to, co ji čekalo.

„No není to ta nejsladší a nejplavovlasejší panna z celého Fjord Gel-du? Vskutku, skoro jako by mě vítalo samotné ztělesnění jednoho ze serafilů."

Kapitán Olfren vzal Elvine za ruku a pokusil se ji políbit, ale rychle toho nechal, protože na něj výhrůžně zavrčel Hemund. Vrchní správce olversahlského přístavu toho moc nenamluvil. Ale jelikož většinu ostatních mužů předčil do výšky i šířky o dobrých několik palců, měl drsnou tvář a neuměl se přetvařovat, moc mluvit ani nepotřeboval. Při těch vzácných příležitostech, kdy se zahraniční námořníci nedovtípili, co se po nich žádá, obstaral nezbytné vysvětlení olovem pobitý obušek a okovy, které nosil zavěšené u pasu.

„Ráda tě vidím, kapitáne." Elvine pozdravila Olfrena rázným tónem a úsměvem, který nepostrádal jistou dávku nefalšované vřelosti. Byl to sice chronický a věčně nadržený lichotník, ale nikdy nepřekročil hranice slušnosti. Navíc se snažil jednat aspoň trochu poctivě, kdykoliv se jeho kupecká loď přikolébala do přístavu. „Tvůj lodní manifest, buď tak laskav," dodala a natáhla ruku.

Olfren sklonil hlavu a podal jí požadovaný dokument. „S radostí předávám, jako vždy."

Olfrenovy návštěvy vítala mimo jiné i proto, že pečlivě vedl účetnictví. Nejrůznější položky nákladu vypisoval do úhledných sloupců lodního manifestu dobře čitelnou alberijštinou, byť sem tam potřísnil stránku nějakou kaňkou, nebo něco přeškrtl.

„V Yarnsahlu jsi naložil deset soudků rumu," vyčetla z manifestu Elvine. „Ale jak vidím, zbylo jich jen osm."

„V jižních mořích jsem přibral do posádky nového chlapa," vysvětloval Olfren. „Měl bohaté zkušenosti a výborně to uměl s uzly. Ale také se ukázalo, že je to nejhorší opilec, jakého jsem kdy v životě viděl. Vyprázdnil celé dva soudky, než jsme si toho všimli. Osobně jsem ho zbičoval a v Highsahlu jsem ho vykopl z lodi."

Elvine tušila, že ty dva soudky spíš Olfrenova posádka přelila do láhví a poschovávala na lodi v důmyslně vytvořených skrýších. Jakmile se učiní zadost formalitám a Elvine s Hemundem odejdou, propašují ty láhve na břeh a bez řádného cla je rozprodají do nejrůznějších náleven. Letmo pohlédla na správce přístavu a pochopila, že dospěl ke stejnému závěru. Ale prohledávat tak velkou loď by zabralo dost času a také by se to prodražilo, protože by na to Hemund musel najmout několik lidí. To všechno samozřejmě kapitán Olfren věděl. Stejně tak mu muselo být jasné, že si Elvine všimne sníženého počtu soudků. Na palubě převážel určitě víc kontrabandu. Spací býlí, kradené šperky a nejrůznější ozdoby odkoupené od pirátů z jižních moří. Všechno pečlivě poschovávané, aby se Hemundovi nevyplatilo to hledat, zvlášť když bylo po ruce ekonomičtější řešení.

„Za předložení nepřesného manifestu je pokuta," zabručel Hemund. „Deset proužků stříbra nebo ekvivalent v mincích."

Olfrenova veselá tvář výrazně posmutněla. Byla to obrovská, v podstatě vyděračská pokuta, ale Olfren správce přístavu dobře znal, a tak svoje protesty omezil na zamračené zamumlání. „Takhle to tu nechodilo, dokud Fjord Geld ovládali Algathinetové."

„To ne," opáčil Hemund a přeskupení vousů kolem úst naznačovalo, že se usmívá. „Ale ty jejich cizácký prdele jsme odsud vykopali, ne? Tak koukej zaplatit, nebo to vyřešíme podle zákona." Zařinčel okovy u pasu, aby svým slovům dodal důraz. „Tedy podle zákona královen sester."

Olfren zaplatil, jak Elvine čekala, a další hodinu kontrolovala náklad vynášený z lodi na břeh. Když se minulé léto poprvé setkali,

zkusil jí kapitán jako mnoho jiných před ním vysvětlit, že by pro ni mohlo být výhodné, kdyby výkonu svých povinností nevěnovala takovou pozornost. Jako na všechny takové pokusy o uplácení odpověděla tím, že kapitána a celou jeho posádku donutila vysypat obsah kapes a měšců a předložit ho k inspekci. Ať už si myslela o ascarlijské vládě nad přístavem cokoliv, svoji úlohu celního úředníka v přístavu plnila svědomitě a poctivě. Nedělala to jenom z pocitu občanské povinnosti, který jí matka odmalička vštěpovala. Celní úředník byl služebníkem královen sester a jako takový se těšil jisté míře důvěry a ochrany ve městě, kde loajalita zůstávala pro mnohé nerozhodnutou záležitostí.

Den se potom ubíral mnohokrát prošlapanou cestou, dokud večer nepřinesl nevídaný výjev. Elvine dohlédla na vykládku čtyř kupeckých lodí, a potom se uchýlila do svého obvyklého útočiště na vrcholu masivního majáku na úplném konci přístavní hráze. Sotva se začalo smrákat, vplouvalo do přístavu jen málo lodí, většina raději zakotvila v bezpečné vzdálenosti od pobřeží, než aby riskovala proměnlivé proudy ve fjordu. Elvine si zvykla navečer sedávat na vrcholu zapáleného majáku a přepisovat všechny záznamy z toho dne do Hemundovy hlavní účetní knihy. Správce přístavu měl oficiální sídlo, ale Elvine neměla v lásce zatuchlé stísněné prostory podzemních sálů, kde se skladovaly objemné svazky s úředními záznamy. Mimoto vždy ráda sledovala, jak se na Olversahl snáší noc. Nacházela jednoduché estetické potěšení z pohledu na to, jak se záře svíček a lamp přelévá z okna do okna a přístavní dělníci zapalují dlouhou řadu olejem napuštěných loučí. Odraz všech těch městských světel vytvářel na zpěněné hladině fjordu abstraktní, ale fascinující obraz, z něhož se stávalo něco dočista magického, když o pár měsíců později navíc oblohu ozářila svou smaragdovou nádherou Nerlfeyina lucerna.

Toužebně hleděla do potemnělých mraků nad horami a představovala si budoucí nádhernou hru nebeských světel, když vtom koutkem oka zahlédla, jak se mezi desítky zakotvených lodí, které čekaly na

ráno, prosmýkla jedna nová. Její pozornost upoutala svou velikostí, byla totiž větší než obvyklá kupecká loď, a také měla jenom jeden stěžeň. Při pozornějším pohledu rozeznala nezaměnitelný tvar langskipu, ale nikoliv dvacet stop dlouhého obchodního plavidla ze Skar Geldu, jaké do Olversahlu připlouvaly téměř denně. Tohle byla mnohem větší a robustnější silueta válečné lodě.

Elvine vstala a sevřel se jí žaludek. Ta loď mohla připlout odkudkoliv z Ascarlie a z jakéhokoliv důvodu. Mnoho válečných lodí ostatně sloužilo k obchodování. Proč by si tedy měla myslet, že je tady ta loď z nějakého jiného důvodu? A přesto ji její přítomnost zrovna ten večer nepopiratelně zneklidnila.

Elvine v rychlosti posbírala svoje věci, nastrkala je do brašny, vykročila po hrázi zpátky do města a silou vůle se nutila jít a neběžet.

„Plýtvání dobrým jídlem je urážka Altvarů," připomněla jí matka při večeři, když Elvine zamyšleně dloubala do talíře s kousky dušené ryby. „Sněz to, jinak nedostaneš sladké knedlíčky," pobízela ji Berrine a neubránila se úsměvu, protože tímhle Elvine vyhrožovala už od dětství a později se z toho stal vtip.

„Nyhlssa si upekla k obědu koláče," opáčila Elvine s odkazem na Hemundovu manželku. „Donutila mě jich spoustu sníst. Pořád říká, že jsem moc hubená."

„Řekni jí, že to máme v rodině. Tvoje babička měla na sobě při svém pohřbu stejné šaty jako na svatbě." Další letitý vtípek a Elvine se přinutila usmát, přestože byla v myšlenkách úplně jinde. *Jen další loď,* přesvědčovala samu sebe, ale nemohla tu velkou plachtu vyhnat z hlavy. Kdyby jenom dokázala rozeznat její znak.

„Dnes večer máme dvě možnosti," řekla Berrine, když ze stolu sklidily nádobí. „Zbrusu nový alberijský překlad *Ságy o Gythrumu Fihrskardovi*, nebo..." Položila na stůl nově svázanou knihu a usmála se, načež jí ukázala tlustý svazek dokumentů, který do té doby schovávala za zády. „Nedávno přišly nějaké dopisy z dob Pretendentovy války

a vlády královny mučednice. Na jednom z nich má údajně být dokonce její podpis."

Mívaly ve zvyku po večerech jedna druhé číst alberijsky. Často se výborně bavily nad překladatelskými chybami a neobratnými formulacemi Berrininých kolegů a kolegyň z Archivu, nebo se pustily do katalogizace dokumentů, které nakoupila od kupců z ciziny. Elvine pokaždé dávala přednost těm druhým, protože ji dějiny jižního souseda Ascarlie vždy fascinovaly, zvlášť nechvalně chaotické období, jež krvavě vyvrcholilo smrtí obávané královny mučednice Evadyn Speldkrayl. Obzvlášť ji pak zajímala samotná královna Černosrdcá, podle některých šílená a podle jiných požehnaná samozvaná vladařka Albermaine. I když její zájem nevyvěral čistě jen z badatelské zvídavosti.

„Dneska nemůžu," řekla Elvine a omluvně se ušklíbla. „Ještě jsem nedopsala ten Uhttarův dopis."

„Ten kluk..." Její matka zatnula obě ruce v pěsti a obličej jí jako obvykle zkřivilo zamračení. Když byli děti a Uhttar chodil k nim domů častěji, mračila se spíš podrážděně než zlostně. Poslední dobou ale její výraz prozrazoval spíš zlost než podráždění.

„Je to důležité, mami," naléhala Elvine. „Krutě ho podvedli. To přece víš..."

„Ano, to vím. A také vím, že ze všech chytrých a vzdělaných mladých mužů v tomto městě ses rozhodla plýtvat časem na pologramotného loďařského učedníka, který navíc pochází z rodiny starých vyznavačů Úmluvy."

„Strýc Bahn je teď jediná rodina, kterou má, jak dobře víš. A až dostane to, co mu po právu patří, mohl by mít dost, aby si jednoho dne otevřel vlastní loděnici..."

„Tak to jsou mi tedy vyhlídky." Berrine si ji prohlížela s přimhouřenýma očima. „Doufám, že jsi nějak nepovzbudila jeho bláhové naděje, dcero moje?"

„Jasně že ne!" Elvine toho odseknutí hned zalitovala, protože viděla, jak se Berrine dotklo. Nedalo se říct, že by se nikdy nehádaly, ale ostrá

slova a zlostné výbuchy bývaly výjimkou. Každopádně svých slov nelitovala tolik, aby bez dalšího nesáhla po těžkém vlněném kabátu. Řeči o Uhttarových plánech, byť marných, jí rozjitřily už tak pocuchané nervy. Poté co v přístavu zahlédla tu cizí válečnou loď, chvíli přemýšlela, jestli je dobrý nápad chodit na večerní setkání, ale teď veškeré pochybnosti zahnala.

„Vrať se před půlnočním zvoněním!“ zavolala Berrine, když Elvine vycházela z domu a měla co dělat, aby za sebou nepráskla dveřmi.

Bahn ji uvítal ve dveřích ovčácké boudy. Dům s propadlou střechou už dlouhá léta nesloužil svému původnímu účelu stříhání ovcí a nepatřil k místům, kde by se často scházeli, a proto se na večerní událost velmi dobře hodil.

„Jdeš skoro pozdě,“ oznámil jí Bahn a nepatrně pootevřel dveře, aby mohla vstoupit. „To se ti moc nestává, Elvie. Můj synovec začínal být z tvojí nepřítomnosti dost nervózní.“

Elvine zaváhala, než vstoupila do spoře osvětleného přístřešku, a jako ten večer už poněkolikáté se ohlédla přes rameno. Ani tentokrát neviděla nic podezřelého, jenom široké ulice, stodoly a ohrady v severní čtvrti Olversahlu, kde mezi hlavní živnosti patřil chov domácích zvířat a řeznictví.

„Něco se děje?“ zajímal se Bahn. Byl to velký chlap, ne tak rozložitý jako Hemund, ale pořád měl impozantní postavu. Díky pásce přes pravé oko a chybějící většině levého ucha, které si odnesl jako památku na noc, kdy Olversahl padl do rukou královen sester, působil poněkud hrozivě, i když nikdy nebyl válečníkem.

„Viděla jsem v přístavu válečnou loď,“ odpověděla tiše. Cestou sem přemýšlela, jestli mu to má říct, a nakonec usoudila, že je na místě upřímnost.

„S vellihrským znakem na plachtě?“ zeptal se Bahn. Stejně jako ona pročesával pohledem okolní ulice a rukou sklouzl k noži u pasu.

„To jsem neviděla," odpověděla. „Kotvila ve fjordu, čekala na ranní příliv. Třeba to nic není."

„A třeba je." Bahnův plnovous rozčísl úsměv. „Ale je dobře, že jsi mi to řekla. Jestli teprve zakotvili, tak ať je to, kdo je to, nemusíme se jich dnes v noci bát. A náš host bude před úsvitem už zase dávno na cestě. Pojď." Otevřel jí dveře dokořán. „Zrovna to má začít."

Uvnitř si s ostatními kývla na pozdrav, viděla kolem mnoho známých tváří. Oproti předchozímu týdnu se ale kongregace zdvojnásobila. I ti, kteří se obvykle moc báli, nebo žili daleko od Olversahlu, aby se jejich setkání účastnili pravidelně, tentokrát očividně cítili povinnost přijít.

„Všechno v pořádku?" zeptal se Uhttar šeptem, když se k němu protlačila a sedla si na volné místo na lavici vedle něj.

Odpověděla mu jenom pousmáním, protože byla ještě pořád nervózní a nemohla ze sebe setřást nepříjemný pocit ze slovní přestřelky s matkou. Napravo od Uhttara seděl Harryk. V tu chvíli se naklonil dopředu a udělal na Elvine legrační obličej, při kterém vtáhl dovnitř tváře, zašilhal a našpulil pusu. Jeho skopičiny ji obvykle spolehlivě dokázaly rozesmát, ale tu noc se zmohla jenom na trochu širší úsměv. Dehny jí pouze roztržitě mávla rukou na pozdrav, načež opět obrátila veškerou pozornost k výklenku na druhém konci boudy. Dehny se na těchto setkáních vždy chovala škrobeně a upjatě a dnes byla její štíhlá postava obzvlášť napjatá, i když jí z tváře vyzařovalo jen klidné očekávání. Z celé skupinky byla nejzbožnější a zjevně se už nemohla dočkat, až začne jejich host kázat.

Elvine se naklonila přes Uhttara a šeptem se Dehny zeptala: „Senhild je nemocná? Stavila ses u ní?"

Dehny zůstala bez hnutí sedět, jenom očima loupla po chlapcích. „Silfaeřina kletba," odpověděla krátce.

„Už zase?" Elvine si pohrdavě odfrkla. Většina žen pocítila křečovitý stisk Silfaeřiny neviditelné ruky jenom jednou do měsíce. Ale Senhild byla výjimečná tím, že pozornost bohyně musela strpět i několik

týdnů v kuse; obvykle tehdy, když měla udělat něco, do čeho se jí nechtělo.

„Je citlivá," opáčila Dehny a ochranitelsky popotáhla. „Což bys věděla, kdyby sis našla čas zastavit se za ní častěji než jednou do měsíce." Senhild a Dehny byly od narození sousedky a chovaly se k sobě spíš jako sestry než kamarádky. „A teď pšš," sykla na ni, když Bahn zamířil do zadní části boudy. „Už to začíná."

Všichni postupně ztichli, když před ně Bahn předstoupil, za ním stál ve výklenku stůl a na něm hořely dvě svíčky. „Nesmírně mě těší, že vás dnes na suplikace přišlo tolik, přátelé moji," začal. „I když by bývalo pěkné, kdybyste se v tak hojném počtu dostavili i minulý týden." Odmlčel se a mezi přítomnými to zašumělo smíchem. Všichni věděli, že nikomu nic nevyčítá. Lépe než kdokoliv z nich věděl, jak nebezpečné je účastnit se takového setkání.

„Vím, že všichni toužíte vyjádřit vděk za to, že náš host dnes přišel mezi nás," pokračoval Bahn, „ale chtěl bych vás požádat, abyste se z pochopitelných důvodů zdrželi potlesku a hlasitých projevů nadšení." Potom se Bahn s úsměvem otočil a mávl na někoho, kdo se do té chvíle držel mimo kruh světla okolo stolu. „Suplikante, očekáváme tvá slova."

Ze tmy se vynořil drobný muž s obličejem skrytým pod kápí. Potom ji odhrnul dozadu a Elvine překvapilo, jak obyčejnou má tvář. Patřila muži ve středních letech a zajímavé jí na něm přišlo snad je to, že byl hladce oholený, měl výrazné lícní kosti a kůži ošlehanou od častého cestování. Zprvu se jí zdálo, že si své posluchače měří přísným, ba dokonce kritickým pohledem, ale ten dojem zmizel, sotva se po tváři rozlil úsměv. Elvine měla mimořádný čich na přetvářku a v tom úsměvu nenašla ani náznak, jenom vřelost a soucit. Ten pohled zmírnil její strach, a jakmile suplikant promluvil, zmizely obavy docela.

„Budu k vám hovořit ve svém jazyce, přátelé," promluvil alberijsky. „Protože ač umím mluvit ascarlijsky, nechci vaše uši urážet svým přízvukem, který, jak jsem vyrozuměl, poněkud připomíná škrceného tuleně."

Obecenstvo ocenilo jeho slova pobaveným zašuměním; nečekali od toho muže vtip, jen zbožné kázání, po němž prahli.

„S ohledem na nebezpečí, jemuž se všichni vystavujeme, vám také nemohu prozradit své pravé jméno," pokračoval suplikant a lítostivě se zamračil. „Představím se vám proto jménem, které mi dala Rada luminantů, když mne vyslala do světa jako vyslance Úmluvy mučedníků. Budete mě tedy znát jako suplikanta Pravdu, protože to je dar, který vám Úmluva posílá. Toto o pravdě řekla mučednice Sihlda Doisselleová: ‚Pro bezvěrce je tvárná jako hrnčířská hlína, ale pro pravověrné je nepoddajná jako skála.' A bude mi ctí před vás při dnešních suplikacích předstoupit s kázáním, v němž čerpám z tohoto nanejvýš posvátného zdroje."

Z jeho následujících slov Elvine brzy rozpoznala třetí kapitolu *Doznání mučednice Sihldy*, nejnovějšího mučednického svitku v kánonu Úmluvy. Slyšela, že suplikanti misionáři mívají výjimečnou paměť, protože je příliš nebezpečné, aby s sebou po světě vozili knihy. Ale bezchybná přesnost přednesu suplikanta Pravdy svědčila o paměti, jakou se nemohla pyšnit ani její matka. Navíc to nebylo jen bezmyšlenkovité odříkávání naučených vět, protože suplikant mluvil zapáleně.

„Nehleďte kolem sebe pro potvrzení své víry," říkal a při tom jako kdyby jim všem pohlédl do očí, jeho tón nabádal, nepřikazoval. „Obraťte pohled dovnitř. Do svého srdce, do své duše. Nehledejte v dlouhé křivolaké cestě svého života jen chvíle radosti a úspěchu, ale i selhání a hanby. Protože právě v těchto skrytých koutech sebe sama nacházíme pravdu, ten nejcennější dar od serafilů a jejich mučednických služebníků na zemi."

Elvine na tato tajná kázání pravidelně docházela už od čtrnácti let, ale málokdy se stalo, aby se nechala strhnout rétorickým uměním řečníka. Hlavně proto, že většinou kázali členové kongregace a občas nějaký host z jiné tajné kongregace ve Fjord Geldu. Všichni byli sice vroucně pravověrní, ale žádný z nich se nevyznačoval inspirativními řečnickými schopnostmi. Její vztah k Úmluvě se zrodil spíš z psaného

slova než z ústních projevů, víru v ní probudilo provinilé studium textů, které jí matka předkládala jako důkazy hlouposti té cizí víry. Berrine zůstala vždy skálopevně oddaná Altvarům a Elvine cítila, jaké je pro matku zklamání, že je dcera ve víře tak vlažná. Nedokázala však odolat přitažlivosti Úmluvy a jejích mnoha mučedníků. Dávalo jí to mnohem větší smysl než nekonečné výpravy a války bohů a polobohů, bezpochyby pouhé legendy povýšené časem na absurdní míru uctívání. Nebo za to možná mohla krev jejího zmizelého otce, ale o tom Elvine pochybovala. Připadalo jí nepravděpodobné, že by muž, který opustil těhotnou milenku uprostřed vážné krize, mohl v sobě chovat jakoukoliv víru.

Dnes večer však slova suplikanta Pravdy Elvine dočista uchvátila, srdce jí překypovalo vírou a do očí se jí hrnuly slzy. Znovu a znovu se přistihovala, jak s ním šeptem souhlasí, a stejné polohlasné přitakávání slyšela i od mnoha ostatních. Nevědomky a nemoudře zvyšovali hlas, ale strach byl v tu chvíli něco vzdáleného. Teď tu byla jen slova suplikanta Pravdy, naplňovala ji, nutila ji plakat a smát se radostí.

„Jsem si jist, že všichni znáte osud mučednice Sihldy Doisselleové," pronesl misionář, a když zvedl ruce, aby zklidnil jejich radostné výkřiky, jeho hlas zvážněl. „Nebyl velkolepý. Byl ošklivý, protože smrt je vždy ošklivá. Mnoho let leželo její tělo pod hlínou a kamením, než se ho Úmluvě konečně podařilo vykopat. Její kosti dnes zdobí svatyně křížem krážem po celém Albermaine i za jeho hranicemi. Někteří se těmto relikviím klaní a prosí ji o uzdravení nebo štěstí, jak jsou zvyklí, a já to nebudu odsuzovat. Ale kdykoliv já pokleknu před ostatky mučednice Sihldy, mám pro ni jen slova díků. Protože pro nás udělala tolik, za co můžeme být vděč—"

Vzduchem se mihlo něco těžkého a Elvine sebou cukla, protože to něco proletělo snad jen palec od její hlavy. Instinktivně očima sledovala dráhu toho rychlého rotujícího předmětu, dokud se nezabořil do hrudi suplikanta Pravdy. Zavrávoral a vytřeštil oči na sekeru, která mu trčela z prsou. Hrůzou ztuhlá Elvine si všimla, že smrtelně zraněný

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Příliv černé oceli.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.